

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 7

Κυριακή 20 Μαΐου 1946 Π.Ο.Η.

† ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

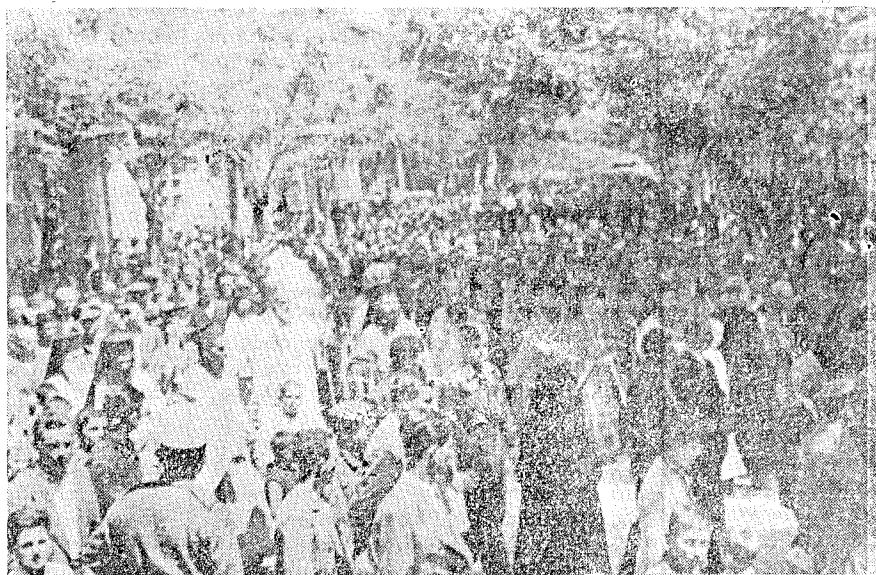
Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος Κύριον Κύριον Χριστοφύρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι Ὑπεύθυνος Συντάξεως: Μοναχὸς Ἀντώνιος Μουστάκας

Ἀδελφοί: Στήριξετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Τὴν 13ην Μαΐου τοῦ 1935 κατὰ τὸ Πάτριον ἡμερολόγιον ὑνεπληρώθη ἐνδε-
κεία ὄλη, ἀφ' ὅτου ἐξήλθομεν εἰς τὸν ἱερὸν καὶ ἔθνικόν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ Πατρίου καὶ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου. Οὐκ ἄσκοπον οὐδ' ἀλυσίτελές θεωροῦμεν νὰ προβῶμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εἰς μίαν ἱστορικὴν ἀνασκόπησιν τούτου, καὶ νὰ καταδείξωμεν εἰς τὸ Ἑλληνικόν κοινόν, ἀφ' ἐνὸς μὲν τοὺς λόγους, οἵτινες ὤθησαν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀγῶνα τοῦτον, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοὺς λόγους δι' οὓς κατίσχυσεν οὕτως τοσοῦτων ἰσχυρῶν διωγμῶν καὶ ἀντιδράσεων ἐκ μέρους τῆς Ἀληνικῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς τότε Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Πρὸ ἑνδεκα ἀκριβῶς ἐτῶν τρεῖς Ἱεράρχαι, ὁ αἰσίδιμος Δημητριάδος Γερμανός, ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος καὶ ὁ γράφων πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος, μὴ ἀνεχόμενοι τὸ σκάνδαλον καὶ τὴν διαιρέσιν, ἣν προῦξένησεν εἰς τὸ ὀρθόδοξον χριστιανικὸν πλῆρωμα ἡ ἐπάρατος ἑορτολογικὴ καινοτομία, ἀφοῦ προηγουμένως εἰς μᾶτην ἐξηντήσαμεν ὅλα τὰ εἰρηνικὰ μέσα πρὸς ἐπάνοδον τῆς Ἱεραρχίας εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως ἑορτολογικόν καθεστῶς διὰ τὴν εἰρήνευσιν τῆς

Εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένου
Γ. Ο. Χ. Θηβῶν.

Ἐκκλησίας, ἡναγκάσθημεν καθ' ὑπαγῶρευσιν τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως ἡμῶν δι' ἐγγράφου νὰ δηλώσωμεν εἰς τὴν Διοικουσαν τότε Ἱεραν Σύνοδον, ὅτι διακόπτομεν μετ' Αὐτῆς πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν, μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετᾶσχωμεν καὶ ἡμεῖς τῆς εὐθύνης διὰ τὴν ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ διὰ τὸν ἀντεκκλησιαστικὸν καὶ μεσαιωνικὸν διωγμὸν ἐναντίον τῆς μερίδος τῶν Παλαιοεορτολογιτῶν. Εἰς τὸ σοβαρὸν τοῦτο διάβημα προέβημεν, κινούμενοι ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἄρωμεν τὸ προξενηθὲν σκάνδαλον ὑπὸ τῆς ἑορτολογικῆς διαρρυθμίσεως, καὶ δισθρυπτόμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἡ Διοικοῦσα Σύνοδος συναισθανομένη τὴν, ἣν ὑπέχει εὐθύνην, ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος θὰ ἠδύδακε, ὡς ὄφειλε, νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ὀλης Ἱεραρχίας τὴν σοβαρὰν διαμαρτυρίαν ἡμῶν, παρέχουσα ἀφορμὴν εἰς Αὐτὴν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῆς προηγουμένης σχετικῆς ἀποφάσεώς της. Δυστυχῶς ἡ Διοικοῦσα Σύνοδος τότε, ἀντι τούτου, ὅπερ ὄφειλε νὰ πράξει, ἐπιλαθομέ-

νη της ύψηλης άποστολής της, ού μόνον δέν έδωκε την δέουσαν προσοχήν και την όφειλομένην άπάντησιν εις τό έγγραφον ήμών, αλλά και, χωρίς προηγουμένως νά κάμη χρήση τών ειρηνικών μέσων, τών υπό τών Κανόνων προβλεπομένων πρós άμειβαίαν έξήγησιν και διαφώτισιν, κατέστησεν ήμάς ύποδικούς, και κατέδικασεν έρήμην εις καθαίρεσιν, και εις πενταετή σωματικόν περιορισμόν εις τás μάλλον άποκέντρους και δυσχειμέρους τών Ιερών Μονών, ώσει νά διεπράξαμεν έγκλημα καθοσίωσης, ύπεραμυνθέντες τών Ιερών και όρθοδόξων της Έκκλησίας θεσμών.

Διά τό άντικανονικόν, παράνομον, αλλά και άπάνθρωπον τοτο πραξικόπημα της Διοικούσης Συνόδου διεμαρτυρήθημεν, ώς εικόσ, εις τás όρθοδόξους Έκκλησίας και εις την τότε Κυβέρνησιν, ήτις δυστυχώς κατέστη άλληλέγγυος πρós την Διοικούσαν Σύνοδον, προβάσα βίá διά της Άστυνομίας εις την άπαγωγήν ήμών, δίκην κακούργων και έγκληματιών, εις τούς τόπους της έξορίας ήμών, διότι συνεπείς πρós τόν δρκόν, όν έδώκαμεν κατά την χειροτονίαν ήμών, ήθελήσαμεν νά τηρήσωμεν άλωβήτους τás σεπτás παραδόσεις της Έκκλησίας ήμών. Είνε όντως πολύ θλιβερόν, διότι την σοβαρότητα τοú έορτολογικού ζητήματος από όρθοδόξου και έθνικής άπόψεως δέν κατενόησαν και δέν έξείμησαν δεόντως, ούτε ή πλειοψηφία της Ίεραρχίας, προβάσα έπιπολαίως και δλωσ άψυχολογήτως εις την άντικανονικήν διαρρύθμισιν τούτου, ούτε ή Έλληνική Κυβέρνησις, υίοθητήσασα άβασανίστως και έκτελέσασα άπερισκέπτως μίαν έξωφρενικήν άπόφασιν τοú Συνοδικού Δικαστηρίου, καταρρακώουσαν τό κύρος, ού μόνον της έκκλησιαστικής, αλλά και της πολιτικής δικαιοσύνης. Διότι τό ήμερολόγιον, όσω και άν εινε ζήτημα χρόνου και ήμερών διά την πολιτείαν και την άστρονομίαν, διά την Έκκλησίαν όμως τοτο έκφεύγει από τά όρια και τά μέτρα τοú χρόνου, και εισέρχεται εις τό πλαίσιον της παλιάς παραδόσεως της έκκλησίας και της όρθοδόξου θείας λατρείας, έφ' όσον τοτο χρησιμεύει ώς εις κρτικός ένωτικός, και ώς εις γνώμων της λατρευτικής άκριβείας και εύρυθμίας κατά τόν μακράωνα βίον της δλης Όρθοδόξου Άνατολικής Έκκλησίας. Διό και ή μονομερής και αυθαίρετος τούτου μεταβολή έπήνεγκε μίαν άκαταστασίαν και σύγχυσιν εις την Όρθόδοξον θείαν λατρείαν έπ' άθετήσει τών θείων και Ιερών Κανόνων, και όη τοú 56 της 6ης Οικουμενικής, διακελεύοντος τάδε «... έδοξε τóινυν και τοτο, ώστε την κατά πāsαν την οικουμένην τοθ θεοú έκκλησίαν, μίá κατακολουθούσαν τάξει, την νηστειαν έπιτελείν... Εί δέ μή τοτο παραφυλάττοιεν, ει μέν κληρικοί ειην, καθαιρεισθώσαν, ει δέ λαϊκοί άφωρίζεσθώσαν». (56 της 6ης Οικουμ. Συνόδου).

Ή δλωσ άψυχολόγητος και

άντικανονική εισαγωγή τοú Γρηγοριανού ήμερολογίου εις την Όρθόδοξον Έλληνικήν Έκκλησίαν, έκτός τοθ ότι έξυπηρετεί τούς προσηλυτιστικούς σκοπούς της Παπικής εκκλησίας, ήτις γήν και θάλασσαν περιέρχεται, Ίνα ποιήση ένα προσήλυτον, χωρίζει και τás έπί μέρους Όρθοδόξους Έκκλησίας κατά χρόνον εις τόν έορτασμόν τών έορτών, και κατά τρόπον εις την τήρησιν τών νηστειών, την τυπικήν διάταξιν τών Ιεροτελεστιών και την έκπλήρωσιν τών διαφόρων θρησκευτικών άγνειών, τοθ' όπερ θγει και τό Δόγμα της ένότητος της Έκκλησίας: «τό εις μίαν Άγιάν Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν». Και τοτο, διότι ή ένότης της εκκλησίας δέν έγκείται μόνον εις την ταυτότητα της πίστεως και της θείας λατρείας, αλλά και εις τόν ταυτόχρονον και όμοιόμορφον τρόπον της έκδηλώσεως της πίστεως και της θείας λατρείας, τοθ' όπερ άποτελεί άπαραίτητον στοιχείον της Έκκλησιαστικής ένότητος.

Και αύτη μέν εινε από όρθοδόξου άπόψεως και έν περιλήψει ή σοβαρότης τοú έορτολογικού ζητήματος, ού ή μονομερής και αυθαίρετος μεταβολή, έκτός τοθ ότι θγει την θεοπνευστίαν τών άποφάσεων τών Άγιών Οικουμενικών Συνόδων, μισοί και τά άπαράγραπτα δίκαια και τά τιμαλφή χρυσόβουλλα της άκραίφνουδς όρθοδοξίας, άτινα διά μέσου τών αίωνων διά πολυτίμων άγώνων και θυσιών έκτήσατο ή όρθόδοξος Έλληνική Έκκλησία, ώσαύτως και από έθνικής άπόψεως, ούχι όλιγώτεραν σημασίαν και σοβαρότητα ένέχει τό ζήτημα τοτο: καθ' όσον ή έορτολογική αύτη καινοτομία, ού μόνον έχρησίμευσε και χρησιμεύει ώς τό κυριώτερον όπλον τών ξενικών θρησκευτικών προπαγανδών, τών έποφθαλμιώντων τά χρυσόβουλλα της Έλληνικής Έκκλησίας, και όη έν τή Έλληνική Μακεδονία και Θράκη, αλλά και ήνοιξε μίαν πυοροοούσαν πληγήν εις την καρδίαν της Έθνικής ένότητος, ής τό βάθος και την συνοχήν κυρίως άποτελεί ή Έκκλησιαστική ένότης. Ναί ή Έθνική ένότης άντλεί την δύναμιν και την αξίαν αύτης από την ένότητα της Έκκλησίας, ήτις εινε ό θεματοφύλαξ και φορεός τών Έθνικών παραδόσεων και ήθικών αξιών, άς ζωογονεί, συγκρατεί, και μεταδίδει από γενεάς εις γενεάς ή Έκκλησία διά τών πανδήμων έορτών και πανηγύρεων, έν αίς λαμβάνουσι ζωήν και περιεχόμενον οι Έθνικοί χοροί, τά πατριωτικά άσματα, και τά Έθνικά ποιήματα τά σύμβολα ταύτα και τά γνωρίσματα της Έθνικής ένότητος. Ούτως ή Όρθόδοξος Έλληνική Έκκλησία τυγχάνει και σπουδαίος Έθνικός παράγων, διότι άποτελεί την ψυχήν της Ιστορίας και τοú πολιτισμοú τοú Έλληνικού λαοú, και συνεπώς δέν δύναται, παρά ή διάσπασις της Έκκλησιαστικής ένότητος νά προκαλή και την διάσπασιν της Έθνικής ένότητος, ήτις εινε άπαραίτητος διά

την πρόδοον και τόν πολιτισμόν τοú Έλληνικού Έθνους.

Ίδου έν γενικαίς γραμμαίς και ή μεγίστη έθνική ζημία, ήν έπήνεγκεν δλωσ δωρεάν ή έορτολογική καινοτομία.

Και ταύτα μέν όσον άφορα τούς λόγους, οίτινες ώθησαν ήμάς εις τόν Ίερόν και Έθνικόν τοúτον άγών.

Προκειμένου δέ περι τών λόγων, οίτινες συνετέλεσαν, ώστε ό άγών ούτος, ού μόνον νά μή ύποκύψη εις τás παντοίας διώξεις και αντιδράσεις, άς συνήνησεν εύθύς έξ αρχής έκ μέρους της Έκκλησίας και της πολιτείας, αλλά και νά ένισχυθί και νά κρατυνθί έτι περισσότερο, ούτος εινε οι έπόμενοι. Ός πρώτος λόγος, δι' όν έδημιουργήθη τό ήμερολογιακόν ζήτημα εινε, ώς έφθην ειπών, ή βαθεία έπίγνωσις, ότι ή Έκκλησία της Ελλάδος δ' ά της μονομερούς εισαγωγής τοú Παπικού έορτολογίου έξέκλινε τοθ θριγγοú της Όρθοδοξίας, διασπάσασα την ένότητα της καθόλου Όρθοδόξου Έκκλησίας εις τόν έορτασμόν τών έορτών και την τήρησιν τών νηστειών. Συνεπεία δέ της βαθείας ταύτης έπίγνώσεως έγεννήθη εις τás καρδίαις τών παλιοεορτολογιτών ό φόβος της ουνειδήσεως, μήπως και ούτοι ακολουθούντες την ήμερολογιακήν καινοτομίαν, εκκλίνωσι της άκριβοδς και άκηράτου όρθοδοξίας έφ' ό και πρós καθησύχασιν της όρθοδόξου συνειδήσεως αύτών δέκοψαν πāsαν εκκλησιαστικήν έπικουινωσίαν μετά τών νεοημερολογιτών, και άπετέλεσαν ίδίαν θρησκευτικήν όργάνωσιν τελούντες τás θρησκευτικάς αύτών έορτάς εις ίδίους Νάους και μέ ίδίους θρησκευτικούς λειτουργούς.

Εις την θρησκευτικήν ταύτην όργάνωσιν, ής ή φάλαγγ όσημέραι έπυκνωτο, προσεχώρησαν ώς άνωτέρω έλέχθη και Άρχιερείς, διαφλεγόμενοι υπό τοθ πόθου, όπως συντελέσωσιν εις την ειρήνευσιν της Έκκλησίας διά της επανόδου ταύτης εις τό εκ παραδόσεως έορτολογικόν καθεστώς, ούτινος στερρώς έχονται αι πλειονες τών Όρθοδόξων Έκκλησιών, και ούτως έκλίψη ή έπάρατι διαίρεσις της Έκκλησίας, ήν έπήνεγκεν, ή εισαγωγή της έορτολογικής καινοτομίας.

Έκ τοúτου γίνεται πασίδηλον, ότι ό έορτολογικός ούτος άγών, μακράν παντός θρησκευτικού φανατισμοú, και συμφεροντολογικού έλατηρίου, ώρμήθη καθαρώς από μίαν βαθείαν πίστιν πρós την Όρθοδοξίαν, και από μίαν καθάραν ίδεολογίαν. Και ούτος εινε ό κυριώτερος λόγος, δι' όν ούτος δέν έκάμφθη εις τás πολυειδείς πιέσεις και αντιδράσεις, άς προέβαλον κατ' αύτό εύθύς έξ αρχής ήτε Έκκλησία και Πολιτεία, χωρήσασα μέχρι δαρμών, φυλακίσεων, έξοριών και παντοίων άλλων κακώσεων έπί καταρρακώσει της Έκκλησιαστικής δικαιοσύνης και τοú Έλληνικού πολιτισμοú. Είνε δέ αξίωμα υπό της Ιστορίας και της πείρας κυρούμενον, ότι οι άγώνες, οίτινες όρμώνται έκ μίης βαθείας πίστεως πρós

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 7

Κυριακή 20 Μαΐου 1946 Π.Ο.Η.

† ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

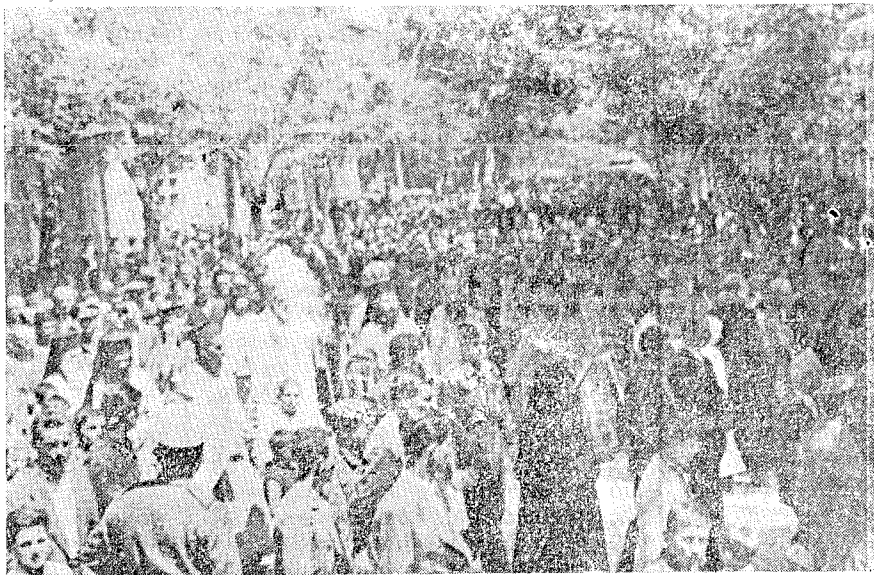
Ἐπιστολαὶ ὑφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος Κύριον Κύριον Χριστοφῶρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Ἐπεύθυνος Συντάξεως: Μοναχὸς Ἀντώνιος Μουστάκας

Ἄδελφοί: Στήμειτε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις αἱ εἰδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν Β'. Θεσσ. Κεφ. Β'. 15

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Τὴν 13ην Μαΐου τοῦ 1935 κατὰ τὸ Πάτριον ἡμερολόγιον συνεπληρώθη ἡ ἐπέτειος ἡμερῶν ἐκείνων, ἀφ' ὧν ἐξήλθομεν εἰς τὸν ἱερὸν καὶ ἔθνικόν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ Πατρίου καὶ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου. Οὐκ ἔσκαπον οὐδ' ἄλυσιτελές θεωροῦμεν νὰ προβῶμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εἰς μίαν ἱστορικὴν ἀνασκόπησιν τούτου, καὶ νὰ καταδείξωμεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τοὺς λόγους, οἵτινες ὤθησαν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀγῶνα τοῦτον, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοὺς λόγους δι' οὓς κατίσχυσεν οὗτος τοσούτων ἰσχυρῶν διωγμῶν καὶ ἀντιδράσεων ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς τότε Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Πρὸ ἑνδεκά ἡμερῶν ἐτῶν τρεῖς Ἱεράρχαι, ὁ αἰδιμὸς Δημητριάδης Γερμανός, ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος καὶ ὁ γράφων πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος, μὴ ἀνεχόμενοι τὸ σκάνδαλον καὶ τὴν διαίρεσιν, ἣν προὔξεν ἡμεῖς εἰς τὸ ὀρθόδοξον χριστιανικὸν πλῆρωμα ἢ ἐπάρατος ἑορτολογικὴ καινοτομία, ἀφοῦ προηγουμένως εἰσμάτην ἐξηγητήσαμεν ὅλα τὰ εἰρηνικὰ μέσα πρὸς ἐπάνοδον τῆς Ἱεραρχίας εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως ἑορτολογικὸν καθεστῶς διὰ τὴν εἰρήνευσιν τῆς

Εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλοκτιμένου τοῦ Ο. Χ. Θηβῶν.

Ἐκκλησίας, ἡναγκάσθημεν καθ' ὑπαγῶρευσιν τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως ἡμῶν δι' ἐγγράφου νὰ δηλώσωμεν εἰς τὴν Διοικουσαν τότε Ἱερὰν Σύνοδον, ὅτι διακόπτομεν μετ' Αὐτῆς πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν, μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετᾶσχωμεν καὶ ἡμεῖς τῆς εὐθύνης διὰ τὴν ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ διὰ τὸν ἀντεκκλησιαστικὸν καὶ μεσαιωνικὸν διωγμὸν ἐναντίον τῆς μερίδος τῶν Παλαιοερτολογιτῶν. Εἰς τὸ σοβαρὸν τοῦτο διάβημα προέβημεν, κινούμενοι ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἄρωμεν τὸ προξενηθὲν σκάνδαλον ὑπὸ τῆς ἑορτολογικῆς διαρρυθμίσεως, καὶ δισθρυπτόμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἡ Διοικοῦσα Σύνοδος συναίσθανομένη τὴν, ἣν ὑπέχει εὐθύνην, ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ ὀρθοδόξου πλῆρωματος θὰ ἠδύοκει, ὡς ὄφειλε, νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ὀρθῆς Ἱεραρχίας τὴν σοβαρὰν διαμαρτυρίαν ἡμῶν, παρέχουσα ἀφορμὴν εἰς Αὐτὴν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῆς προηγουμένης σχετικῆς ἀποφάσεώς της. Δυστυχῶς ἡ Διοικοῦσα Σύνοδος τότε, ἀντι τοῦτου, ὅπερ ὄφειλε νὰ πράξῃ ἐπιλαθομέ-

νη τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς της, οὐ μόνον δὲν ἔδωκε τὴν δέουσαν προσοχὴν καὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπάντησιν εἰς τὸ ἔγγραφο ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ, χωρὶς προηγουμένως νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν εἰρηνικῶν μέσων, τῶν ὑπὸ τῶν Κανόνων προβλεπομένων πρὸς ἀμοιβαίαν ἐξήγησιν καὶ διαφώτισιν, κατέστησεν ἡμᾶς ὑποδικούς, καὶ κατέδικασεν ἐρήμην εἰς καθαίρεσιν, καὶ εἰς πενταετὴ ὁμηρικὸν περιορισμὸν εἰς τὰς μᾶλλον ἀποκέντρους καὶ δυσχειμέρους τῶν ἱερῶν Μονῶν, ὡσεὶ νὰ διεπράξαμεν ἔγκλημα καθουσίσεως, ὑπεραμυνθέντες τῶν ἱερῶν καὶ ὀρθοδόξων τῆς Ἐκκλησίας θεομῶν.

Διὰ τὸ ἀντικανονικόν, παράνομον, ἀλλὰ καὶ ἀπάνθρωπον τοῦτο πραξικόπημα τῆς Διοικούσης Συνόδου διεμαρτυρήθημεν, ὡς εἰκόσ, εἰς τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν τότε Κυβέρνησιν, ἥτις δυστυχῶς κατέστη ἀλληλέγγυος πρὸς τὴν Διοικοῦσαν Σύνοδον, προβάσα βίᾳ διὰ τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν ἀπαγωγὴν ἡμῶν, δίκην κακούργων καὶ ἐγκληματιῶν, εἰς τοὺς τόπους τῆς ἐξορίας ἡμῶν, διότι συνειπεί πρὸς τὸν ὄρκον, ὃν ἔδωκαμεν κατὰ τὴν χειροτονίαν ἡμῶν, ἠελήσαμεν νὰ τηρήσωμεν ἀλωβήτους τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Εἶνε ὄντως πολὺ θλιβερόν, διότι τὴν σοβαρότητα τοῦ ἑορτολογικοῦ ζητήματος ἀπὸ ὀρθοδόξου καὶ ἐθνικῆς ἀπόψεως δὲν κατενόησαν καὶ δὲν ἐξείτησαν δεδόντως, οὔτε ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας, προβάσα ἐπιπολαίως καὶ ὄλως ἀψυχολογητῶς εἰς τὴν ἀντικανονικὴν διαρρῦθμιν τούτου, οὔτε ἡ Ἐλληνικὴ Κυβέρνησις, υἱοθετήσασα ἀβασανίστως καὶ ἐκτελέσασα ἀπερισκέπτως μίαν ἐξωφρενικὴν ἀπόφασιν τοῦ Συνοδοικοῦ Δικαστηρίου, καταρρακῶνουςαν τὸ κῦρος, οὐ μόνον τῆς ἐκκλησιαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης. Διότι τὸ ἡμερολόγιον, ὅσῳ καὶ ἂν εἶνε ζήτημα χρόνου καὶ ἡμερῶν διὰ τὴν πολιτείαν καὶ τὴν ἀστρονομίαν, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅμως τοῦτο ἐκφύγει ἀπὸ τὰ ὅρια καὶ τὰ μέτρα τοῦ χρόνου, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ πλαίσιον τῆς παλαιᾶς παραδόσεως τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου θείας λατρείας, ἐφ' ὅσον τοῦτο χρησιμεύει ὡς εἰς κρῖκος ἐνωτικὸς, καὶ ὡς εἰς γνάμῳν τῆς λατρευτικῆς ἀκριβείας καὶ εὐρυθμίας κατὰ τὸν μακροχρόνον βίον τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ἡ μονομερὴς καὶ αὐθαίρετος τοῦτου μεταβολὴ ἐπήνεγκε μίαν ἀκαταστασίαν καὶ σύγχυσιν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον θείαν λατρείαν ἐπ' ἀθετήσῃ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, καὶ δὴ τοῦ 56 τῆς 6ης Οἰκουμενικῆς, διακελεύοντος τὰδε «... ἔδοξε τὸινυν καὶ τοῦτο, ὡστε τὴν κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην τοῦ θεοῦ ἐκκλησίαν, μὴ κατακολουθοῦσαν τάξει, τὴν νηστείαν ἐπιτελεῖν... Εἰ δὲ μὴ τούτο παραφυλάττειν, εἰ μὲν κληρικοὶ εἶην, καθαιρεῖσθωσαν, εἰ δὲ λαϊκοὶ ἀφωρίζεσθωσαν». (56 τῆς 6ης Οἰκουμ. Συνόδου).

Ἡ ὄλως ἀψυχολόγητος καὶ

ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἐκτός τοῦ ὅτι ἐξυπηρετεῖ τοὺς προσηλυτικὸς σκοποὺς τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας, ἥτις γῆν καὶ θάλασσαν περιέρχεται, ἵνα ποιῆσῃ ἓνα προσήλυτον, χωρίζει καὶ τὰς ἐπὶ μέρος Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας κατὰ χρόνον εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν, καὶ κατὰ τρόπον εἰς τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν, τὴν τυπικὴν διάταξιν τῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ἀγνεῶν, τοῦθ' ὅπερ θίγει καὶ τὸ Δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας: «ἰδὲ εἰς μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἐνότητος τῆς ἐκκλησίας δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὴν ταυτότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς θείας λατρείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ταυτόχρονον καὶ ὁμοίμορφον τρόπον τῆς ἐκδηλώσεως τῆς πίστεως καὶ τῆς θείας λατρείας, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς Ἐκκλησίας ἐνότητος.

Καὶ αὕτη μὲν εἶνε ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως καὶ ἐν περιλήψει ἡ σοβαρότης τοῦ ἑορτολογικοῦ ζητήματος, οὗ ἡ μονομερὴς καὶ αὐθαίρετος μεταβολή, ἐκτός τοῦ ὅτι θίγει τὴν θεοπνευστίαν τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, μεῖοι καὶ τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια καὶ τὰ τιμαλφῆ χρυσόβουλλα τῆς ἀκραίφνουθς ὀρθοδοξίας, ἔτινα διὰ μέσου τῶν αἰώνων διὰ πολυτίμων ἀγώνων καὶ θυσιῶν ἐκτήσατο ἡ ὀρθόδοξος Ἐλληνικὴ Ἐκκλησία, ὡσαύτως καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως, οὐχὶ ὀλιγωτέρην σημασίαν καὶ σοβαρότητα ἐνέχει τὸ ζήτημα τοῦτο καθ' ὅσον ἡ ἑορτολογικὴ αὕτη καινοτομία, οὐ μόνον ἐχρησίμευσε καὶ χρησιμεύει ὡς τὸ κυριώτερον ὄπλον τῶν ξενικῶν θρησκευτικῶν προπαγανδῶν, τῶν ἐποφθαλμιῶν τῶν χρυσόβουλλα τῆς Ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὴ ἐν τῇ Ἐλληνικῇ Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ, ἀλλὰ καὶ ἤνοιξε μίαν πυρορροῦσαν πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἐθνικῆς ἐνότητος, ἥ: τὸ βάθος καὶ τὴν συνοχὴν κυρίως ἀποτελεῖ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητος. Ναὶ ἡ Ἐθνικὴ ἐνότητος ἀντλεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶνε ὁ θεματοφύλαξ καὶ φορεὺς τῶν Ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ ἠθικῶν ἀξιών, ὅς ζωογονεῖ, συγκρατεῖ, καὶ μεταδίδει ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν πανδήμων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, ἐν αἷς λαμβάνουσι ζῶην καὶ περιεχόμενον οἱ Ἐθνικοὶ χοροὶ, τὰ πατριωτικὰ ἄσματα, καὶ τὰ Ἐθνικὰ ποιήματα τὰ σύμβολα ταῦτα καὶ τὰ ὑνωρίσματα τῆς Ἐθνικῆς ἐνότητος. Οὗτω: ἡ Ὀρθόδοξος Ἐλληνικὴ Ἐκκλησία τυγχάνει καὶ σπουδαίως Ἐθνικὸς παράγων, διότι ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Ἐλληνικοῦ λαοῦ, καὶ συνεπὸς δὲν δύναται, παρὰ ἡ διάσπασίς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος νὰ προκαλεῖται καὶ τὴν διάσπασιν τῆς Ἐθνικῆς ἐνότητος, ἥτις εἶνε ἀπαραίτητος διὰ

τὴν πρόδοον καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ Ἐλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἴδου ἐν γενικαῖς γραμμαῖς καὶ ἡ μεγίστη ἐθνικὴ ζημία, ἣν ἐπήνεγκεν ὄλως δωρεάν ἡ ἑορτολογικὴ καινοτομία.

Καὶ ταῦτα μὲν ὄσον ἀφορᾷ τοὺς λόγους, οἵτινες ὄθησαν ἡμᾶς εἰς τὸν ἱερὸν καὶ Ἐθνικὸν τοῦτον ἀγῶνα.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν λόγων, οἵτινες συνετέλεσαν, ὡστε ὁ ἀγῶν οὗτος, οὐ μόνον νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὰς παντοίας διώξεις καὶ ἀντιδράσεις, ὅς συνήνησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνισχυθῇ καὶ νὰ κρατηθῇ ἔτι περισσότερον, οὗτος εἶνε οἱ ἐπόμενοι. Ὡς πρῶτος λόγος, δι' ὃν ἐδημιουργήθη τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα εἶνε, ὡς ἔφθην εἰπῶν, ἡ βαθεῖα ἐπιγνώσις, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲ τῆς μονομεροῦς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ ἑορτολογίου ἐξέκλινε τοῦ θριγγοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, διασπάσασα τὴν ἐνότητα τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν καὶ τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν. Συνειπεί δὲ τῆς βαθείας ταύτης ἐπιγνώσεως ἐγεννήθη εἰς τὰς καρδίας τῶν παλαιοεορτολογικῶν ὁ φόβος τῆς συνειδήσεως, μήπως καὶ οὗτοι ἀκολουθοῦντες τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ἐκκλίνωσι τῆς ἀκριβοῦς καὶ ἀκράτου ὀρθοδοξίας ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς καθησύχασιν τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως αὐτῶν διέκοψαν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν νεοημερολογικῶν, καὶ ἀπετέλεσαν ἰδίαν θρησκευτικὴν ὀργάνωσιν τελοῦντες τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἑορτὰς εἰς ἰδίους Ναοὺς καὶ μὲ ἰδίους θρησκευτικούς λειτουργούς.

Εἰς τὴν θρησκευτικὴν ταύτην ὀργάνωσιν, ἥς ἡ φάλαγξ ὁσημέραι ἐπυκνωτο, προσεχώρησαν ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη καὶ Ἀρχιερεῖς, διαφλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ πῦθου, ὅπως συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐπανόδου ταύτης εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως ἑορτολογικὸν καθεστῶς, οὔτινος στερρῶς ἔχονται αἱ πλείονες τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ οὕτως ἐκλίψῃ ἡ ἐπάραι διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας, ἣν ἐπήνεγκεν, ἡ εἰσαγωγή τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας.

Ἐκ τούτου γίνεται πασίδηλον, ὅτι ὁ ἑορτολογικὸς οὗτος ἀγῶν, μακρὰν παντὸς θρησκευτικὸν φανατισμὸν, καὶ συμφεροντολογικὸν ἑλατηρίου, ὠρμήθη καθαρῶς ἀπὸ μίαν βαθεῖαν πίστιν πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ ἀπὸ μίαν καθαρὰν ἰδεολογίαν. Καὶ οὗτος εἶνε ὁ κυριώτερος λόγος, δι' ὃν οὗτος δὲν ἐκάμθη εἰς τὰς πολυεῖδεις πιέσεις καὶ ἀντιδράσεις, ὅς προέβαλον κατ' αὐτοῦ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἥτε Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία, χωρήσασα μέχρι δαρμῶν, φυλακίσεων, ἐξοριῶν καὶ παντοίων ἄλλων κακῶσεων ἐπὶ καταρρακῶσι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ Ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Εἶνε δὲ ἀξίωμα ὑπὸ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πείρας κυρούμενον, ὅτι οἱ ἀγῶνες, οἵτινες ὀρμῶνται ἐκ μιᾶς βαθείας πίστεως πρὸς

μιαν ύψηλὴν καὶ εὐγενῆ ἰδέαν, ὅσῳ διώκονται καὶ καταπολεμοῦνται, τόσῳ ἐνισχύονται καὶ κρατύνονται ἐν τῇ ἀναλαμπῇ καὶ ἀκατανικήτῳ αὐτῶν ὀρμῇ, δεικνύμενοι ἀνώτεροι πάντων τῶν πολεμίων καὶ διωκτῶν αὐτῶν. Τὸ φιλοσοφικὸν καὶ ἱστορικὸν τοῦτο ἀξίωμα εὔρε τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν του εἰς τοὺς πολυετεῖς καὶ σκληροὺς ἀγῶνας, οὓς ἠγωνίσαστο ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία πρὸς ἐπικράτησιν τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ πάσης θρησκευτικῆς αἰρέσεως καὶ κακοδοξίας. Μάρτυς τοῦτου ἀψευδῆς εἶνε ἡ Ἐκκλησιοστικὴ Ἱστορία, ἣς τὰς ἐνδοξοῖας σελίδας ἀποτελοῦσι τὰ ἔποθλα καὶ τὰ τρόπαια, ἅτινα κατήγαγον οἱ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας νομίμως ἀθλήσαντες ἀλείπτει καὶ ἀγωνισταί, κυρῶσαντες τὸ Εὐαγγελικὸν ἀπόφθεγμα «καὶ πύλαι ἄδου οὐκ ἰσχυροῦσι τῆς Ἐκκλησίας». Εἶνε δὲ ἀπορίας ἄξιον πῶς οἱ νεοημερολογίται Ἱεράρχαι δὲν ἔλοβον ὑπ' ὄψιν τὸ ἀλάνθαστον τοῦτο διδάγμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, διώξαντες ἀγρίως τοὺς ἀγωνιζομένους πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναστήλωνσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐλπίσαντες, ὅτι διὰ τῶν καθαιρέσεων, τῶν φυλακίσεων, τῶν ἐξοριῶν καὶ ἀποσηματισμῶν τῶν παλαιοημερολογιτῶν Κληρικῶν θὰ καταστῆλωσι τὸν τόσῳ ὕψηλόν καὶ ἱερὸν ἑορτολογικὸν ἀγῶνα, ὅστις χάρις εἰς τῶν Ὁρθόδοξον καὶ Ἐθνικὴν Ἰδεολογίαν, ἐξ ἣς οὗτος ὀρμαίνεται ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ γράφοντος συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τῶν θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρου καὶ Διαυλείας κ. Πολυκάρπου, καὶ τῆς πλειάδος τῶν εὐλαβεστάτων ἱερέων, οὐ μόνον δὲν ἐλυγίσθη ποσῶς, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ἠνδρώθη καὶ ἐκρατύθη ἐν τῇ ἀναλαμπῇ καὶ τῷ εὐγενεῖ αὐτοῦ καὶ ἱερῷ ζήλῳ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία λέγει καὶ τις τῶν Εὐρωπαίων ἱστορικῶν, ἔνθεν ἐμὲ φῶτις διὰ τοῦ φωτός τοῦ Χριστιανισμοῦ τὴν Βόρειον καὶ Ἀνατολικὴν Εὐρώπην, καὶ Δυτικὴν Ἀσίαν, ἔνθεν δὲ γενναίως ἠγωνίσθη κατὰ τῆς παντοκρατείας Ρώμης, ἵνα σώσῃ τὴν Ὁρθόδοξίαν ἀπὸ τῶν διαφόρων καταχρήσεων καὶ αὐθαιρεσιῶν τῆς Παπῶσυνας. Διὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία αὕτη, λέλει οὗτος, καὶ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας διατηρεῖται ἄτρωτος καὶ ἀναλλοίωτος ἐν τῇ πίστει αὐτῇ καὶ τῇ λατρείᾳ, λαλοῦσα εἰσέτι τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου, ἀναπέμποσα τὰς εὐχὰς αὐτῆς κατὰ τὸ ὄφος τοῦ ἀρχαίου Χριστιανισμοῦ, διατηροῦσα ἀμίγες τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἀπὸ τῆς βεβήλου παρενθήκης (felioque) τῶν νεωτέρων χρόνων, καὶ προσφέρουσα τὴν Καινὴν Διαθήκην πρὸς διδασκαλίαν τῶν πιστῶν εἰς τὸ πρωτότυπον,

καὶ οὐχὶ ἐν μεταφράσει ἄλλης γλώσσης».

Ἄν δὲ καὶ οἱ σήμερον ἀγωνιζόμενοι ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τοῦ ἑορτολογικοῦ ἀγῶνος δὲν ἐκάμφθησαν, οὐδ' ἐπτοήθησαν ποσῶν πρὸ τῶν πιέσεων καὶ τῶν διωγμῶν, οὓς ἤγειρον κατ' αὐτῶν ἡ καινοτομήσασα Ἱεραρχία καὶ Πολιτεία, τοῦτο ἀποδοτέον, οὐχὶ εἰς τὴν ἰκανότητα καὶ εὐψυχίαν αὐτῶν, ἀλλ' εἰς τὴν βαθεῖαν πίστιν, ὅτι ἀγωνίζονται νὰ σώσωσι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἀπὸ τὰς φοβερὰς συνεπειὰς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος, ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ ἑορτολογικὴ καινοτομία, καὶ εἰς τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα, ὅπως εἰρηνέωσιν καὶ ἐνώσωσιν ἅπαν τὸ Ὁρθόδοξον πλήρωμα ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὡς κατακλείδα τῶν ἀνωτέρω ἐπικαιρῶν θεωροῦμεν νὰ θέσωμεν τὸ ἐξῆς σχετικὸν ἀπόφθεγμα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

«Οὐ γὰρ μόνον οἱ νεκροί, ἀνιστάμενοι, καὶ οἱ λεπροὶ καθαιρόμενοι, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δεσμούμενοι, βεβαιοῦμεν τὸ Εὐαγγέλιον, πῶς καὶ τίνι τρόπῳ; ὅτι μυρία πάσχοντες καὶ μὴ ἐνδίδοντες ἀλλὰ προθυμότεροι γενόμενοι, ἰκανὴν παρέχομεν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας εἶνε κήρυκες, καὶ θεῖαν τινα δύναμιν ἐν ἡμῖν εἶναι ταῦτα πάντα ἐξευμαρίζουσιν, καὶ οὐκ ἐώσαν τῶν πειρασμῶν τὸ πλῆθος περιγενέσθαι τῶν κηρυκτῶν· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀνθρωπίνης δυνάμεως διὰ τοσούτων κρατῆσαι τῶν κωλυμάτων. Οὐ τοῖς ἄλλοις μόνον ταῦτα βεβαίως τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ ἡμῖν αὐτοῖς· δοκιμωτέροι γὰρ ἡμᾶς ἢ πιστὸς ἐργάζεται καὶ ἰσχυροτέρους, ὥστε καταφρονεῖν τῶν ἐπιβουλῶν τῶν κατὰ τῆς ἀληθείας ἐχθρῶν».

† Ὁ πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Β'. κατὰ τὸ πατριῶν ἑορτολόγιον ἀπέστειλε πρὸς Αὐτὸν τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

*Α. Μ. Βασιλέα Ἑλλήνων
Γεώργιον Β'.*

Λονδῶν

Ἱερά Σύνοδος Παλαιοημερολογιτῶν συχαίρουσα ἐπὶ ὀνομαστηρίοις Ὑμετέρας Μεγαλειότητος κατὰ πατροπαράδοτον ἑορτολόγιον, εὐχεται ὑγείαν ἀδιάπτωτον, αἰσίαν ἐπάνοδον Αὐτῆς ἐπ' ἀγαθῷ ἔθνοσιν.

† Ὁ πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἡ Α.Μ. εὐηρεστήθη ἵνα ἀπαντήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω τηλεγραφήματος ὡς ἐξῆς :

*Πρώην Μητροπολίτην Φλωρίνης
Χρυσόστομον*

Χαλκοιονδύλη 7, Ἀθήνας

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως ἅπαντας δι' εὐχὰς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'.

Παρομοίως ἀπήντησεν ἡ Α. Μ. καὶ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ὀργανώσεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κ. Β. Κηρύκον τηλεγραφῆσαντα ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Βασιλέως, τὰ ἐξῆς :

*Α. Μ. Βασιλέα Ἑλλήνων
Γεώργιον Β'.*

Λονδῶν

Ὑμετέρα Μεγαλειότητι ἀγοῦση ὀνομαστικῆς ἑορτῆς κατὰ πατροπαράδοτον ἑορτολόγιον ὑποβάλλομεν σέβῃ ἀπανταχοῦ Ἑλλάδος Παλαιοημερολογιτῶν ποθοῦντων ταχεῖαν ἐπάνοδον φιλάτην Πατρίδα ἐπ' ἀγαθῷ ἔθνοσιν Ἐκκλησίᾳ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΗΡΥΚΟΣ

Πρόεδρος Παλαιοημερολογιτῶν

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	21	3	† Κ)ΤΙΝΟΥ & ΕΛΕΝΗΣ
Τριτ.	22	4	Βασιλείου Μάρτυρος
Τετ.	23	5	Μιχαήλ όμολογητοῦ
Πέμ.	24	6	Συμεών τοῦ ὁσίου
Παρ.	25	7	ἡ 3ῃ ἔφεσις τμ. κερ. Προδ.
Σάβ.	26	8	Ψυχασάββατον, Κάρπου απ.
ΚΥΡ.	27	9	Η' τῆς ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
Δευτ.	28	10	† ΑΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
Τριτ.	29	11	Θεοδοσίας μάρτυρος
Τετ.	30	12	Ἰσαακίου ὁσίου
Πεμ.	31	13	Ἐρμείου μάρτυρος
ΙΟΥΝΙΟΣ			
Παρ.	1	14	Ἰουστίνου μάρτυρος
Σάβ.	2	15	Νικηφόρου Ἀρ. Κων)λεως

ΕΝ ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΗΣ ΤΑΞΙΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΟΥ

Ἐχε τάξιν εἰς ὅλα σου τὰ ἔργα, διότι ἡ τάξις εἶναι ψυχὴ τῶν πραγμάτων καὶ στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας. Ἄν τὰ μεγάλα κράτη ἄνευ καλῆς τάξεως ἐξαφανίζονται, πόσον εὐκολώτερον πρέπει νὰ κριμινισθῇ ὁ μικρὸς σου οἰκόσκος. Ὁ κόσμος συνηθίζει καὶ ἀρέσκειται εἰς τὴν ἀταξίαν χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ ποτὲ ὅτι ἡ ἀταξία εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς καλῆς βιώσεως τῶν λαῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν.

Ἡ τάξις εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὴν ὑπαρξίν καὶ λειτουργίαν τῶν Κρατῶν τῶν λαῶν ἐν γένει τῆς οἰκογενείας καὶ παντὸς ὀργανισμοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ.

Ἄνευ τῆς τάξεως οὔτε ἡ ὑπαρξίς τῶν οὐρανίων καὶ ἐπιγείων κτισμάτων δύναται νὰ διατηρηθῇ.

Καὶ ὡς ἄτομον ὁ ἄνθρωπος πρέπει μὲ τάξιν νὰ ρυθμίζῃ τὰ τοῦ βίου αὐτοῦ, ἄλλως πολὺ εὐκόλως θὰ συναντήσῃ τὴν καταστροφὴν.

Πᾶν ὅ,τι φεύγει ἀπὸ τὴν τάξιν ἀσφαλῶς βαδίζει πρὸς τὴν διάλυσιν καὶ καταστροφὴν.

Ἀγάπησον τὴν τάξιν περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος λέγων: «Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γενέσθω.»

ΠΕΡΙ ΟΡΚΟΥ

Ἐὰν ἄγλα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία θεσιζοῦσα καὶ ὀριζομένη διακηρύττει καὶ νοθετεῖ πάντα τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους αὐτῆς λαοὺς ἀπέχεσθαι ὅλως καὶ φυλάττεσθαι ἀπὸ παντὸς ὄρκου· τὰς δὲ προσπιπτούσας διαφορὰς διαλύει εἰρηνικῶς, καὶ μὴτε ὄρκον ἐπάγειν τοῖς ἀδελφοῖς, μὴτε παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνειν, ἀρνούμενοι τῇ ἐν φόβῳ Θεοῦ μαρτυρίᾳ τῆς αὐτῶν συνειδήσεως, καὶ τὴν ἐν Χριστῷ εἰρήνην πολὺ μᾶλλον προτιμώντας, ἢ διαπληκίζεσθαι μαχομένοις ἐν τοῖς δικαστηρίοις...

Τοὺς γε μὴν ἀναγκασθέντας ὑπὸ τῶν πολιτικῶν Νόμων ὀρκωμοτῆσαι, πρῶτον μὲν παραγγέλλει καὶ εὐορκήσαντας ἐξευμενίζειν τὸ Θεῖον, καὶ αὐτὴ (ἡ Ἐκκλησία) ὑπὲρ αὐτῶν εὐχὰς καὶ δεήσεις προσάγει πρὸς τὸν μὴ ὁμῶσαι ὅλως ἐντειλάμενον Δεσπότην καὶ Κύριον,

ἵνα τῆς αὐτῶν φιλανθρωπίας, «εἰ ὄρκω δειχθήσονται»· ἔπειτα δὲ τοὺς ἐνορκεῖν ἐπιτάσσει, καὶ τὸν ἴδιον ὄρκον ἀπαράβιτον διαφυλάττειν, ἀγνοῦς ἑαυτοῦς καὶ καθαρὸς διατηροῦντας ἀπὸ πάσης ψευδορκίας τε καὶ ἐπιορκίας ὡς ἀπὸ ἀρνησεως Θεοῦ.

Τὸν δὲ ἱερὸν αὐτῆς Κλήρον καὶ τοὺς τὸν σωτήριον τῆς μοναδικῆς πολιτείας ζυγὸν ἀραμένους, οὔτε κατ' ἰδίαν, οὔτε ἐν τοῖς δικαστηρίοις, κἄν τε ὡς μάρτυρες, κἄν τε ὡς διάδικοι παραστῶσιν, ὄρκον ὀμνύειν οὐδ' ἐπιτρέπει, οὐδ' ἀνέχεται· δεινὸν γὰρ, καὶ πέραν δεινοῦ, εἶπερ ὁ τῶν Θεῶν μυστηρίων ἱεροουργὸς καὶ τοῦ λαοῦ πνευματικῶς προϊστάμενος, καὶ τύπος αὐτῷ καὶ ὁ πογκριμὸς τῆς κατὰ Θεὸν ἀληθοῦς πολιτείας εἶναι τεταγμένος, καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου πεπιστευμένος, παραβαίνει τοῦτο δημοσίως ὀρκωμοτῶν, καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν Θεῶν Εὐαγγελίων ὀμνύων ἀναντίστοιχον ἀντικρὺς τῆς Κυριακῆς ἐντολῆς. (Ῥάλ. καὶ Ποιλ. Τόμ. Μ'. σ. 824).

ΔΙΑΤΑΓΑΙ

ἀφορῶσαι τὴν ἐλευθερίαν τῶν Παλαισημερολογιτῶν

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰς τελευταίας Κρατικὰς Διατάγας τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἐξάσκησης τῶν καθηκόντων τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἄριθ. πρωτ. 19)1)121

Περίληψις

Ἰσχύουσαι διατάξεις ἐν σχέσει μὲ τὸ Παλαισημερολογητικὸν ζήτημα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1946

Π ρ ὁ ς

τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων (Τμήμα Ἀστυνομικῶν)

Ἐνταῦθα

Εἰς Ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 181 Φ. 194)3 ἐ.ἐ. ὑμετέρας καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς ταυταρ. (104 π.ἐ.) δ)γῆς ἡμῶν κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 19)1)97 τῆς 2)1)38 δ)γῆν τοῦ τέως Ἐφυπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου 1369)38 καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19)37)14 τῆς 31)3)39 ὁμοίαν τούτου, ἀφορῶσαν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ 1363)38 Νόμου καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ὑπὸ τὸ πνεῦμα τούτων ἐκδώσῃτε σχετικὰς διατάγας πρὸς ρύθμισιν τῶν προκυπτόντων ζητημάτων ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν παλαισημερολογιτῶν.

Ἐντολῇ Ἐφυργου

Ὁ Γεν. Δ)τῆς

α. α.

Α. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ Ἀντιορκῆς

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Ἀθῆναι αὐθμερὸν

(Τ.Σ.) Ἡ Δ)σις Ἀσφαλείας

Κοινοποίησις

1) Ἐφυργ. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

2) Ἀρχηγεῖον Β. Χωρ)κῆς ἵνα λάβουν γινῶσιν οἱ ἐν τῇ ἀρμοδιότητι τῶν καὶ ἐνεργήσουν διὰ τὴν ὀριστικὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος τούτου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀρχηγεῖον Ἀστυν. Πόλεων

(Τμήμα Ἀστυνομικῶν

Ἄριθ. 181)194)3

Ἀθῆναι τῇ 5ῃ Ἰανουαρίου 1946

Λίαν ἐπεῖγει

Π ρ ὁ ς

τὸ Ἐφυργεῖον Δημοσίας Τάξεως

(Γεν. Διεύθυνσιν Χωρ)κῆς)

Ἐνταῦθα

«Περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν σχετιζομένων μὲ τὸ Παλαισημερολογητικὸν ζήτημα διατάξεων»

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀναφερομένην ὅτι, εἰς ἐπιτέλειαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 19)1)104)7-12-45 ἀπορρήτου διαταγῆς ὑμῶν πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον Βασ. Χωρ)κῆς ἀφορώσης τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων ἐν σχέσει μὲ τὸ παλαισημερολογητικὸν ζήτημα, κοινοποιήθεισας καὶ ἡμῖν, ἐξεδώσαμεν πρὸς τὰς ὑφ' ὑμᾶς Ἀστυνομικὰς Δ)νσεις τὴν ὑπ' ἀριθ. 27359)194)13 21-12-45 διαταγὴν μας ἧς ἀντίγραφον συνυποβάλλομεν, διὰ τὴν ἐν τῇ ἀρμοδιότητι τῶν ἐκδόσιν τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου διαταγῶν τῶν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς προμνησθείσης διαταγῆς μας ἡ Πανελλήνιος Θρησκευτικὴ καὶ Ἐθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία ὑπέβαλεν ἡμῖν τὸ ἀπὸ 3 1-46 ὑπόμνημα εἰς ὃ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Νόμος 1369)38 «περὶ κατοχυρώσεως διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ ἐν ἰσχύει Συντάγματος» δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ παλαισημερολογητικοῦ ζητήματος, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῷ ὑπόμνηματι ἀναφερόμενα ἔγγραφα τοῦ Ἐφυργεῖοι Δημοσίας Ἀσφαλείας καὶ συνεπῶς οὐδεμίαν δίωξιν συγχωρεῖται κατὰ τῶν παλαισημερολογητῶν καὶ τῶν Ἀρχιερέων αὐτῶν.

Ἐποβάλλοντες ὑπὸ τὴν ὑμετέραν κρίσιν τὸ ἐν λόγῳ ὑπόμνημα παρακαλοῦμεν ὅπως, εὐαρεστούμενοι, γνωρίσητε ἡμῖν τὰς ἐν προκειμένῳ ἀπόψεις σας, προκειμένου νὰ ἐκδώσωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὰς ὑμετέρας διατάγας πρὸς τὰς ὑφ' ἡμᾶς ὑπηρεσίας.

Ὁ Ἀρχηγὸς

ΑΘΑΝ. ΣΑΜΠΑΝΗΣ

(Τ. Σ.) Ἀκριβὲς Ἀντίγραφον

Κοινοποίησις

Ἀστυν. Δ)σεις

ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 27359) 194)13)21-11-45 διαταγὴν μας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υπό τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ
ΤΩΝ ΛΓΙΩΝ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
(Εὐαγγέλιον Ἰωάν. ιξ'. —13)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου)

Ἦτο σκοτία καὶ πανταχοῦ ἐπεκράτει σιγή. Ὁ Μυστικός Δειπνός ἐτελείωσεν, ὁ Ἰούδας ὁ προδότης ἀπῆλθε νὰ τελειώσῃ τὸ μισαρὸν τοῦ ἔργου καὶ ὁ Κύριος συγκαλεῖ τοὺς ἀγαπημένους μαθητάς του καὶ μετὰ ἀπεράντου στοργῆς λέγει πρὸς αὐτοὺς τοὺς μεγάλους καὶ ὑψηλοὺς ἀλλὰ καὶ τελευταίους λόγους. Τοὺς λόγους τῆς Διαθήκης. Τῆς Διαθήκης ἐκείνης ποὺ οἱ Θεσσαροὶ τῆς ποτὲ εἰς τοὺς αἰῶνας δὲν ἐξηντήθησαν, οὔτε θὰ ἐξαντήθησιν. Φεύγων ὁ Μέγας Διδάσκαλος ἐκ τοῦ κόσμου δὲν εἶχε νὰ ἀφήσῃ εἰς τὰ παιδιὰ Του, εἰς τοὺς Θεῖους Μαθητὰς οὐδεμίαν ἄλλην κληρονομίαν, οὔτε πλοῦτην, οὔτε κτήματα, οὔτε ἀγροὺς, οὔτε χουσὸν, οὔτε ἄγγυρον, ἀλλὰ ὀλίγα λόγια ὑπέροχτα τὰ ὁποῖα ἐξησφάλιζαν εἰς αὐτοὺς αἰώνιαν εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν.

Ἀφοῦ τοὺς προειδοποίησε ὅτι θὰ χωρισθῇ μετ' ὀλίγον ἀπ' αὐτῶν τοῖς συριστῶ τὴν καινὴν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης μέσα εἰς τὴν ὁποίαν περικλείονται ὅλοι οἱ Θεσσαροὶ τοῦ κόσμου. «Ἐντολὴν καινὴν δίδομι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Τοῖς ὑπόσχεται τὴν ἀποστολὴν τοῦ Παρακλήτου ἥτοι τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον θὰ καταστήσῃ αὐτοὺς σοφοὺς καὶ δυνατοὺς καὶ θὰ τοῖς διδάξῃ πᾶν ὅτι ἐκεῖνος κατὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον διάστημα τῆς διδασκαλίας Του δὲν τοῖς ἐδίδαξεν.

Τοῖς κληροδοτεῖ εἰρήνην ὑπεριέροισιν τῆς τοῦ κόσμου. «Εἰρήνην τὴν Ἐμὴν ἀφήμι ὑμῖν».

Παραβάλλει τὴν μετ' αὐτῶν σχέσιν Του πρὸς τὴν σχέσιν κλημάτων καὶ ἀμπέλου. Καὶ μετὰ πολλὰ ἄλλα ἀξιωματικὰ λόγια, ἀνυψώνει τὰς χεῖρας, ἀνυψώνει τὰ ὄμματα, ἀνυψώνει τὴν καρδίαν καὶ προσεύχεται πρὸς τὸν Πατέρα Του.

Τὶ Θεοῦ προσευχὴ ἦτο αὐτῆ! Τὶ Μεγαλεῖον ἀσύληπτον! Τὶ λόγια ἀγάπης καὶ πόνου!

Ἡ προσευχὴ αὐτῆ ἀποτελεῖ τὸ πολυτιμότερον λείψανον, τὸ ὁποῖον ἐκληροδότησαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα οἱ αἰῶνες· διότι περιέχει τὰς τελευταίας λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ Γλυκὴς Ἰησοῦς ἐπηθύθη πρὸς τὸν Πατέρα Του ὑπὲρ ἑαυτοῦ, τῶν Θεῶν τοῦ Μαθητῶν, καὶ τῆς προσφιλοῦς Του Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ ἄφηνεν, ἵνα πορευθῆ εἰς τὴν σφαγὴν ὑπὲρ αὐτῆς.

Καὶ ἰδοὺ ἡ Θεοῦ Προσευχὴ τὴν ὁποίαν κάμει πρὸς τὸν Πατέρα Του, ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς Ἀρχιερεὺς καὶ ὡς Μεσία; ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον «Ὁς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ, δέησας τε καὶ ἱκετηρίας πρὸς τὸν δυνάμενον σώζειν Αὐτὸν ἐκ θανάτου μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων προσενέγκας, καὶ

εἰς κομισθεὶς ἀπὸ τῆς εὐλαβείας καίπερ ὦν Υἱός, ἔμαθεν ἀπ' ὧν ἔπαθε τὴν ὑπακοήν. (Ἐβρ. ε' 7—8).

«Πάτερ μου, ἦλθεν ἡ ὥρα κατὰ τὰς ἀνεξέρευνῆτους Σου βουλὰς ἵνα φύγω ἐκ τοῦ κόσμου. Τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον μοὶ ἀνέθεσας ἐτελείωσαι. Πρὸς τί λοιπὸν ἐπι πλέον νὰ ἀναβάλω τὴν εἰς οὐρανὸν ἀνοδόν;

Μὲ ἀπέστειλας σὲ ὑπήκουσα. Μὲ καλεῖς ὑπακούω.

Φανέρωσόν με ὅτι εἶμαι Υἱός Σου Μονογενῆς, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι ἔχεις Υἱὸν ὁμοούσιον καὶ πιστεύωσιν τοῦτο θὰ Σὲ δοξάσῃ ὄχι μόνον ὡς δημιουργόν, ἀλλὰ καὶ ὡς Πατέρα κατὰ φύσιν τοῦ Υἱοῦ. Δόξασον τὸν Υἱόν Σου καθὼς ἐδόξασας οὐτὸν καὶ ἐδοξάσθης ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἔδωκας εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν, ἵνα χαρίσῃ ἐπὶ πάντας τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἡ αἰώνιος ζωὴ δὲ εἶναι ἡ γνώσις Σοῦ τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ὑπὸ Σοῦ ἀποσταλέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐγὼ Σὲ ἐδόξασα Πάτερ μου, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον μοὶ ἔδωκας νὰ πράξω τὸ ἐτελείωσα.

Ἔλω νὰ με δοξάσῃς Πάτερ μου μετὰ τὴν δόξαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχον πλησίον Σου πρὸ τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου ἥτοι τὴν ἄπειρον φυσικὴν δόξαν τῆς Θεότητος, τὴν δόξαν ὡς μονογενῆς παρὰ πατρός καὶ ὡς Θεὸς ἀληθινὸς τὴν δόξαν τῆς Θεότητος ὡς Θεός.

Μὲ τὴν δόξαν αὐτὴν δόξασον τὴν ἀνθρώπινον φύσιν.

Ἐκαμα γνωστὸν τὸ ὄνομά σου καὶ ἔμαθον οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶσαι Θεὸς ἀληθινός, δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος καὶ Πατὴρ τοῦ Υἱοῦ. Σοῦ ἐφανέρωσα τὸ Πατρικὸν Σου ὄνομα.

Πάτερ μου, τοὺς μαθητὰς τοὺς ὁποίους μοὶ ἔδωκας αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι προσεχόμενοι ἐκ τοῦ κόσμου, ἦσαν ἰδιόκιοι Σου ἄνθρωποι, τῆς ἀρετῆς, καὶ τοὺς ἐφώτισες καὶ ἤλθον πλησίον μου, ἵνα τοὺς διδάξω τῆς εὐσεβείας τὰ μυστήρια Αὐτοῦ ἀκούσαντες τὴν διδασκαλίαν Σου παρ' ἐμοῦ τὴν ἐφύλαξαν.

Τώρα ἐγνώρισαν θὰ πάντα τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐπιτελεσθέντα εἰς αὐτὰ καὶ αἱ δυνάμεις, ὅλα Σὺ μοὶ τὰ ἔδωκας, καὶ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους μοὶ ἔδωκας, ἔχω δώσει εἰς αὐτοὺς καὶ αὐτοὶ ἐδέχθησαν αὐτοὺς καὶ ἐγνώρισαν ὅτι ἀληθῶς παρὰ σοῦ ἐξῆλθον καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σὺ με ἀπέστειλας.

Ἐγὼ Πάτερ μου σὲ, παρακαλῶ διὰ τοὺς μαθητὰς τοὺς ὁποίους μοὶ ἔδωκας καὶ ὄχι διὰ τὸν κόσμον, διότι αὐτοὶ πρέπει νὰ γίνωσι φῶτα, τὰ ὁποῖα θὰ φωτίσωσιν τὸν κόσμον, εἶναι ἰδιόκιοι σου, ἄνθρωποι τῆς ἀρετῆς, καὶ αὐτοὶ δύναται νὰ γίνωσι φῶτα ἐν τῷ κόσμῳ. Εἶναι ἰδιόκιοι σου καὶ ἰδιόκιοι μου, διότι ὅτι εἶναι ἰδιόκιοι σου εἶναι καὶ ἰδιόκιοι μου καὶ ἐγὼ διὰ τῶν καλῶν ἔργων αὐτῶν βλέπω ὅτι ἔχω δοξασθῆ.

Καὶ ἐγὼ ἐντός ὀλίγου δὲν θὰ εἶμαι εἰς τὸν κόσμον, αὐτοὶ ὅμως θὰ παραμείνωσιν εἰς τὸν κόσμον, ἐγὼ ἔρχομαι πλησίον σου Πατέρα μου Ἄγιε, καὶ θέλω οἱ Μαθηταὶ μου νὰ εἶναι εἰς ἔν συνδεδεμένοι καθὼς καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἔν. Ὅταν ἐγὼ ἤμην ἐν τῷ κόσμῳ πλησίον αὐτῶν ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὄνο-

ματί σου. Ἐφύλαξα αὐτοὺς τοὺς ὁποίους σοὶ μοὶ ἔδωκας καὶ δὲν ἐχάθη οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν, παρὰ μόνον ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα πληρωθῆ ἡ Γραφή.

Τώρα πλέον ἔρχομαι πλησίον σου καὶ σοῦ λέγω αὐτοὺς τοὺς λόγους εὐρισκόμενος ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἄνθρωπος, μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ἵνα αὐτοὶ ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν ἰδικήν μου πλουσίαν πάντοτε ἐν ταῖς καρδίαις των».

Αὕτῃ εἶναι ἡ ὥραλα προσευχὴ τοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Ποῖος ὀφθαλμὸς δὲν δακρύζει, καὶ ποῖα καρδιὰ δὲν ἀγαπᾷ τὸν Γλυκύτατον Ἰησοῦν, ὅταν τοὺς μεγάλους αὐτοῦ λόγους τῆς ἀγάπης ἀκούῃ νὰ ἀπευθύνη μετὰ τὴν θέρημν πρὸς τὸν Πατέρα Του;

Ποῖος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ ἰδιόκιοι Του, ὡς τε νὰ ἔχη μέρος εἰς τὸ «Ὅς δέδωκάς μοι σοὶ ἦσαν»;

Καὶ οὕτω νὰ λάβῃ τὴν χαρὰν Αὐτοῦ καὶ νὰ γίνῃ ἐν αὐτῷ ἡ χαρὰ τοῦ Ἰησοῦ πεπληρωμένη;

Εἶθε καὶ ἡμεῖς φιλε ἀναγνώστα, οἱ παρὰ τοῖς μαθηταῖς μαθητευθέντες, νὰ ἀξιοθῶμεν, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ μεσιτείαις τοῦ μόνου κατ' ἐξοχὴν Μεσίτου μας, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις καὶ τότε ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἐμεσίτευεν, ἐν ᾧ πρὸς τὸν χείμαρον τῶν Κέδρων ἐπορεύετο καὶ τώρα δὲν παύει «ζῶν εἰς τὸ ἐπιγχαίνειν ὑπὲρ ἡμῶν», τῆς Χαρᾶς αὐτῆς τῆς Ἀγάπης, ἣτις πεπληρωμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν οὕσα θὰ φέρῃ ἡμᾶς εἰς τὴν Αἰωνιότητα ὅπου ἡ Πηγὴ τῆς Χαρᾶς.

ΚΥΡΙΑΚΗ τῆς ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

(Εὐαγγέλιον Ἰωάν. ε', 37-53 καὶ η' 12)

Ἡ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς μεγάλης εορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι πλουσία ἀπὸ τόσα ὠφέλιμα καὶ μεγάλα διδάγματα. Παρουσιάζει τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστὸν ὡς μίαν Πηγὴν μεγάλην καὶ ἀνεξάντητον εἰς τὴν ὁποίαν καλοῦνται οἱ διψῶντες νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτήν.

Τὸν τίτλον αὐτὸν καὶ τὴν ιδιότητα αὐτὴν Θεῶν τῆς ἀνεξαντήτου Πηγῆς ὁ ἴδιος τὴν κηρύσσει καὶ τὴν καθιστῶ γνωστὴν εἰς τὰ πλήθη τῶν Ἰουδαίων, ὅταν αὐτὰ ἀντίκρουσε διψασμένα ἀπὸ τὴν πνευματικὴν δίψαν, τὴν δίψαν ἐκείνην τῆς ἀληθείας.

Ὅταν ὁ Κύριος ἀνέβει εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν εορτὴν τῶν Ἰουδαίων, ἣτις ὀνομάζετο Σκηνοπηγία, κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν τῆς εορτῆς, ἣτις ἦτο ἡ τελευταία καὶ ἐλέγετο Μεγάλη, ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ μεγάλου πλήθους καὶ ἀπεκάλυπεν τὴν ιδιότητά του ταύτην τὴν Θεῶν εἰπὼν «Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω». Καὶ συνεχίζων εἶπεν «ὁποῖος θὰ πιστεύσῃ εἰς ἐμέ, αὐτὸς θὰ γίνῃ πηγὴ ὕδατος ζῶντος. «Ποταμοὶ ῥεῦσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ὕδατος ζῶντος».

Ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι ὄντως πηγὴ ἀνεξάντητη καὶ ἐξ αὐτῆς ἐκπηγάσει πᾶσα σοφία καὶ δύναμις πνεύματος. Δύναμις ἣτις χαρίζῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους πᾶν δῶρημα τέλειον καὶ πᾶσαν δόσιν ἀγαθῆν.

Τοὺς λόγους δὲ τούτους καὶ δὴ,

«ποταμοὶ ρεῖσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ τοῦ ὕδατος ζῶντος» εἶπεν ὁ Κύριος διὰ τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ λάβωσιν οἱ πιστευόντες εἰς αὐτόν. Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο τὸ ὁποῖον ἔλαβον οἱ πιστευόντες εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν εἶναι τὸ **Πνεῦμα τὸ Ἅγιον**, τὸ ὁποῖον ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν κατέβη εἰς τοὺς πιστευσάντας εἰς Αὐτόν Μαθητὰς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἀπὸ τῆς Ἀσισίας καὶ ἐνέπλησεν αὐτοὺς Σοφίας καὶ Δυνάμεως πολλῆς.

Τοῦτο κατέστησεν αὐτοὺς κήρυκας διαπυρσίους καὶ εὐδαρεῖς τῆς ἀληθείας καὶ ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς δύναμιν καὶ σοφίαν μεγάλην, ἵνα τοὺς σοφοὺς κατεσχύνωσιν καὶ μωρανθῇ δι' αὐτῶν ἡ σοφία τοῦ κόσμου.

Ἡ μεγαλυτέρα δωρεὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὑπῆρξεν αὕτη, ἡ διὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἔννοιαι τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον συγκροτεῖ τὸν Θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ καθαγιάζει καὶ φωτίζει καὶ διατηρεῖ διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀδιάρρηκτον τὸν σύνδεσμον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι τὸ χορηγὸν πᾶσῶν τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ «Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον» ὡς λέγει ὁ ὕμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας, βρῦει προφητεία, ἱερέας τελειοὶ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἄλλοις Θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν Θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ὁποῖαν εὐδοκεῖ ὁ Θεὸς νὰ ἐπιφοιτᾷ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ οὕτω τοῦτο νὰ διαμένῃ ἐκεῖ δημιουργεῖται ἀγρὸς πνευματικὸς ἐν αὐτῇ ἀρδευόμενος ὑπ' αὐτοῦ καὶ παράγων τοὺς θείους καρπούς, οἵτινες κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον εἶναι οἱ ἑξῆς: «Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια».

Εἶναι ἡ ἀγάπη τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο αἶσθημα, τὸ ὁποῖον διαπλατύνει τὰς ψυχὰς μας μέχρι τῶν ὁμοίων μας καὶ μέχρι τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ χαρὰ, πᾶσαν πρόσγειον χαρὰν ὑπερβαίνουσα. Εἶναι ἡ εἰρήνη, τὴν ὁποῖαν ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ συμφιλίωσις εἰς τὴν συνείδησίν μας χύνει. Εἶναι ἡ μακροθυμία, ἡ ὁποία γνωρίζει νὰ ὑποφέρῃ ἀνδρικῶς τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ συγχωρῇ. Εἶναι ἡ χρηστότης, ἡ ἰλαρὸν πρόσωπον πρὸς πάντας δεικνύουσα. Εἶναι ἡ ἀγαθωσύνη ἡ ὁποία εὐγενεῖς λόγους καὶ πράξεις σκορπίζει πανταχοῦ. Εἶναι ἡ πίστις ἡ ὁποία καθοδηγεῖ εἰς τὸ καθῆκον. Εἶναι ἡ πραότης ὡς ἡ περιστερὰ ἀκακος. Εἶναι ἡ ἐγκράτεια, ἡ ὁποία συγκρατεῖ τὰ ἐπιβλαβῆ σκιρτήματα τῆς σαρκός.

Ποῖος λοιπὸν ἐξ ἡμῶν φλεῖ ἀναγνώστα ἔχει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ Πνεῦμα Ἅγιον;

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τοὺς ἀνωτέρω καρπούς.

Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἔχεις ἀγάπην, χαρὰν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, χρηστότητα, ἀγαθωσύνην, πίστιν, πραότητα καὶ ἐγκράτειαν, δὲν ἔχεις καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, καὶ ἐπομένως εἶσαι διψασμένος καὶ ὡς τοιοῦτος σπεῦσον πρὸς τὴν πηγὴν τὴν

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝΤΕΣ ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ ΗΜΩΝ

Ἱερός Ναός

- 1) Μεταμ. τοῦ Σωτήρος
- 2) Ἁγίας Παρασκευῆς
- 3) Ἁγίου Ἰωάννου
- 4) Ἁγ. Τριῶν Παρθένων
- 5) Ἁγίου Δημητρίου
- 6) Ἁγίας Αἰκατερίνης
- 7) Ἁγίου Σπυρίδωνος
- 8) Ἁγίας Τριάδος
- 9) Εὐαγγελιστρίας
- 10) Ἁγίου Ἀχιλλίου
- 11) Ἁγίων Ἀποστόλων
- 12) Ἁγίας Αἰκατερίνης
- 13) Ἁγίων Θεοδώρων
- 14) Ἁγίου Ἀνδρέα
- 15) Ἁγίας Ζώνης
- 16) Ἁγίων Ταξιαρχῶν
- 17) Ἁγίας Φιλοθέης
- 18) Εὐμορφολησιᾶς
- 19) Ζωοδόχου Πηγῆς
- 20) Ἁγίου Ἀθανασίου
- 21) Ἁγίων Ἀναργύρων

ΑΘΗΝΩΝ

- ὁδὸς Σκύρου (Κυψέλη)
 Τέρμα ὁδοῦ Αἰόλου
 Λεωφ. Κων)λεως Ρούφ
 Ὀπισθεν Α. Κ)λεως Ρούφ
 Βασιλικὴς Γέφυρες
 Τέρ. Πατησίων (Ριζόπολις)
 Γαλάτσι ἀνωθι Τ. Πατησίων
 Κουπούνια
 Παγκράτι
 Γούβα
 Μάλτσινωτή (Κοπανᾶ)
 Μάλτσινωτή
 Βουρλοπόταμος (Φυλῆρου)
 Περιστέρι
 Περιστέρι
 Νέα Ἰωνία
 Τέρμα Πετραλώνων
 Ἐξωθι Γαλατίου
 Χαλάνδριον
 Ἀμαρούσιον
 Νέα Ἐρυθραία

Λειτουργῶν Ἱερεῶς

- Νικηφόρος Μπότσης
 Ἄνδρ. Κωνσταντινᾶκος
 Καλλίνικος Περιτσιάνος
 Χρήστος Γιόγκας
 Ἄλξ. Γρηγορόπουλος
 Ἰωσήφ Κορρές
 Νεόφυτος Κολοφούντης
 Χρυσός. Θεοδωρόπουλος
 Ἄντιων. Κουτσονικόλας
 Ἰωάσαφ Σιγανός
 Εὐγένειος Κλαυδιανός
 Σωτήριος Τσόγκας
 Ἱεροθέος Βενιανάκης
 Στέφανος Κοκκάρας
 Παῖσιος Παπαγεωργίου
 Κυπριανός Θεοδοσίου
 Χρῦσανθος Βρέταρος
 Γεράσιμος Βράκας
 Στέφανος Γιαννακῆκος
 Κων)νος Καραποστόλου
 Ἀμβρόσιος Ἀνδριτσός

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

- 1) Ἁγίου Φιλίππου
- 2) Εὐαγγελιστρίας
- 3) Ἁγίου Παύλου
- 4) Ζωοδόχου Πηγῆς
- 5) Ἁγίας Τριάδος
- 6) Ἁγίου Γεωργίου
- 7) Κοιμ. τῆς Θεοτόκου
- 8) Τιμίου Σταυροῦ
- 9) Ἁγίου Ἀρτεμίου

- Καμίνια
 Καραβά
 Παλαιᾶ Κοκκινιά
 Συνοικία Ἁγίας Σοφίας
 Νίκαια (Νέα Κοκκινιά)
 Συνοικία Ἁγίου Διονυσίου
 Ταμπούρια
 Ταμπούρια
 Κορυθαλδός
 Κουτσιάρι
 Ταμπούρια
 Νέα Καλλιπόλις
 Κερασινίου

- 10) Τιμίου Σταυροῦ
- 11) Ἁγίου Χαραλάμπου
- 12) Ἁγίας Ὑπ)παντιῆς
- 13) Ἁγίου Μηνᾶ

- Βασίλειος Τσαπατσάρας
 Μαρτύριος Τούλιας
 Δανιὴλ Μπούρας
 Εὐγένειος Λεμονῆς
 Κοσμάς Καρόμπελας
 Γεώργιος Φίτρος
 Παντῆλ Τσαλούνης
 Γεράσιμος Φισφῆς
 Ἀρτέμιος Νοδαράκης
 καὶ Ἡσύχιος Κορδῶσης
 Γερμανός Ἀθανασίου
 Ἰωάσαφ Θηβαῖος
 Πίτς. Φινιοκαλιωτάκης
 Ἀρτέμιος Ξενοφωτεινός

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Σήμερον Κυριακὴν καὶ ὥραν 4.30' μ. μ. θὰ λάβῃ χώραν πανηγυρικὴ συγκέντρωσις εἰς τὴν αἴθουσαν Ἐμποροπαλλήλων Πλατεία Μητροπόλεως. Κατ' αὐτὴν θὰ ἐορτασθῇ ἡ ἐπέτειος τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐνώσεως Νέων Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Θὰ παρευρεθῇ δὲ καὶ θὰ διηλθῇ ἐκ μέρους τῆς Ἱεράς Συνόδου ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Διασουλίας κ. κ. **Πολύκαρπος**. Εἶναι καθῆκον ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν συγκέντρωσιν καὶ νὰ ἀποδείξωσι διὰ τῆς συμμετοχῆς τὴν θέλησίν των διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς σωζούσης τὰ ἄτομα καὶ τὰς κοινωνίας χριστιανικῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ τὸν ὀρθόδοξον παλμόν ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κατέχωνται.

ἀνεξάντλητον ἡ ὁποία σὲ καλεῖ σήμερον λέγουσα:

«Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω.»

Σπεῦσον πρὸς τὸν Ἰησοῦν τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν, ἵνα σωθῆς καὶ μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πληροφοροῦμεν τοὺς ἡμετέρους ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας διὰ τοὺς ἐσχάτως ὑπὸ τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἡμῶν ὑπαχθέντες Πανοσιολογίτατοι Ἀρχιμανδρίται κ. κ. Πέτρος καὶ Νύφων Ἀστυφίδης ἐκδίδουσιν ἐν Χίφῳ Ἐρησκευτικὸν Περιοδικὸν «Πνευματικὴ Τροφή» ὀνομαζόμενον τοῦ ὁποῦ συνιστάμεν τὴν ἀνάγνωσιν ὡς πάνυ ὠφελίμου.

Οἱ βουλόμενοι ἀποτανθῆτωσαν πρὸς τὸν ἐκδότην Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. κ. Πέτρον Ἀστυφίδην, εἰς Χίον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Ἐφραίμ Καραγιάννην, Βόλον.—Ἐλήφθη μέσφ κ. Η. Ἀγγελόπουλου ἔμβασμά σας ἐκ δρχ. 12000 ἐξῶφληθέντων τῶν φύλλων τῆς 5ης καὶ 6ης ἀποστολῆς.

Ὁσιωτ. Μοναχὸν κ. Ἰγνάντιον, Κερκῶς Ἀγ. Ὀρους.—Ἐπιταγή σας ἐκ δρχ. 20.000 ἐλήφθη σὰς εὐχαριστοῦμεν, ἐγγράμμεν συνδρομητὰς.

Γεώργ. Πατρόπουλον Λαμίας.—Ἐλάβομεν δρχ. 8.000 δι' ἀξίαν 40 φύλλων 5ης καὶ 6ης ἐκδόσεως.

ΕΠΙ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓ. ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Μετά την εις ούρανοῦς τοῦ Σωτῆρος Ἀνάληψιν, οἱ ἕνδεκα Ἀπόστολοι καὶ λοιποὶ αὐτοῦ Μαθηταί, αἱ ἀπ' ἀρχῆς ἀκολουθήσασαι αὐτῷ θεοφιλεῖς γυναῖκες, ἡ ἀγιωτάτη Παρθένος Μαρία ἡ Μήτηρ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, πάντες ὁμοῦ ψυχαὶ ὡς 120, ὑπέστρεψαν ἀπὸ τοῦ Ὄρους τοῦ Ἐλαιῶνος εἰς Ἱερουσαλήμ· καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον, ἐν ᾧ ἕμενον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερφῶν, ὃ ἐστὶ τὸ ἀνώγειον αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ προσκατεροῦντες τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, περιέμενον τὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπέλευσιν, κατὰ τὴν τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου ἐπαγγελίαν. Ἐκεῖ ἐκλεχθεῖς καὶ ὁ Μαθίας ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ, συγκαταεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα Ἀποστόλων (Ἀδ. γ' 59).

Κατὰ δὲ τὴν σήμερον, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Κυριακῆς, καὶ δεκάτην μὲν ἀπὸ τῆς Ἀναλήψεως, πεντηκοστὴν δὲ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, 13 δὲ τότε τοῦ Μαΐου, περὶ ὧραν γ'. τῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς, ἑξαίφνης ἐγένετο τοιοῦτος ἤχος, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατερχόμενος, ὡς ὅταν πνέη ἄνεμος σφοδρὸς, καὶ ἐγέμισεν ὅλον τὸν οἶκον, ἐν ᾧ ἐκάθητο οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς. Εὐθὺς μετὰ τὸν ἤχον ἐφάνησαν γλώσσαι πυροειδεῖς, αἵτινες διαμερισθεῖσαι ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐνὸς ἐκάστου· καὶ πάντες οἱ ἐκεῖ, πνευματίσθησαν γενόμενοι, ἤρξαντο λαλεῖν, οὐχὶ διὰ τῆς πατρικῆς αὐτῶν γλώσσης, ἀλλὰ δι' ἑτέρων γλωσσῶν καὶ διαλέκτων, ὅπως καὶ ὅ,τι ὑπήγορεύεν εἰς αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Τὰ ἀπὸ διαφόρων τόπων συθροῦσαντα τότε πλήθη διὰ τὴν ἐφορτὴν, Παῖθοι, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἑλαιῖται, κτλ. Ἰουδαῖοι μὲν πάντες τὸ γένος καὶ τὴν θρησκείαν, οὗτοι δὲ καλούμενοι ἐκ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ, διεσκορπισμένοι ὄντες πρὸ πολλοῦ, ἐγεννήθη καὶ ἀνεγράφη ἕκαστος· ζῆτοι, λέγω οἱ 18 σχεδὸν διαλέκτων ἑτερογλώσσοι Ἰουδαῖοι, εὐρεθέντες τότε κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἐν Ἱερουσαλήμ, ἀκούσαντες τὸν ἤχον ἐκείνον, τὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατερχόμενον. ἔνθα ἦσαν οἱ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, συνέδρομον πάντες ἐκεῖ, ἵνα μάθωσι, τί ἔρα συνέβη. Ἄλλ' ἔμειναν ἐκστατικοί, ὅτε ἦλθον, καὶ ἤκουσεν ἕκαστος τοὺς Ἀποστόλους λαλοῦντας τὴν πατρικὴν αὐτοῦ διάλεκτον· καὶ θαυμάζοντες, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· Ὅνκ ἰδοὺ πάντες οὗτοι εἰσὶν ὁ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν; Ἐτεροὶ δέ, διὰ μωρίας καὶ κακίας ὑπερβολῆς (καὶ ἴσως πάλιν οἱ τυφλοὶ Γραμματεῖς, καὶ Φαρισαῖοι), χλευάζοντες τὸ θαῦμα, ἔλεγον τοὺς Ἀποστόλους μεθύοντας.

Τότε, σταθεῖς ὁ Πέτρος μετὰ τὸν ἕνδεκα, καὶ ὑψώσας τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ἐδημηγόρησεν ἐνώπιον πάντων ἀποδεικνύων, ὅτι τὸ πρῶγμα οὐκ ἦν μέτης ἀποτέλεσμα, ἀλλ' ἦν ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, τῆς διὰ τοῦ προφήτου Ἰωὴλ εἰρημένης· *Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἑσπέραις ἡμέραις, ἐκχεῖτο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύουσιν οἱ υἱοὶ ἡμῶν, καὶ αἱ θυ-*

γατέραι ἡμῶν, κτλ. (β'. 28). Ἐπομένως κερύττει τὸν Ναζωραῖον Ἰησοῦν, καὶ διὰ πολλῶν ἀποδεικνύει, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Κύριος ὁ Χριστός, ὃν οἱ μὲν Ἰουδαῖοι ἐσταύρωσαν, ὁ δὲ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐκ τούτου κατανυγέντες πολλοὶ, καὶ τὸν λόγον ἀποδεξάμενοι, ἐβαπτίσθησαν, καὶ προσετέθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ψυχαὶ ὡς 3000 (Πράξ. α. 12.—β'. 41).

Ἰδοὺ πᾶσα ἡ ὑπόθεσις τῆς παρουσίας ἐφορτῆς· Τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δηλαδὴ ἐπιδημίαν τοῦ παναγίου Πνεύματος, τὴν τελείωσιν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐλπίδος τῶν ἱερῶν αὐτοῦ Μαθητῶν ἐφορτάζομεν σήμερον. Αὕτη ἐστὶν ἡ μεθέρτος καὶ τελευταία ἐφορτὴ τοῦ τῆς ἐσθάρκου οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ μεγάλου μυστηρίου. Ἐν τούτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καὶ μεγάλῃ, καὶ σωτηρίῳ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος, οἱ πρῶτον ἰδιῶται καὶ ἀγοάματοι ἄλιεῖς, σοφισθεντες διὰ μᾶς ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐθεολόγησαν τρανῶς τὰ οὐράνια δόγματα, καὶ ἐγένοντο οἱ κήρυκες τῆς ἀληθείας, καὶ τοῦ κόσμου παντός οἱ διδάσκαλοι. Ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἤρξαντο τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν τὸ ἔργον, οὐδ' ὧραῖος καὶ θαυμάσιος πρῶτος καρπὸς ὑπῆρξεν αὐθημερὸν τρισχιλίων ψυχῶν ἡ σωτηρία.

ΗΝΑΛΗΨΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ὅταν ὁ καιρὸς ἦλθεν καὶ ἔπρεπε ὁ Κύριος νὰ ἀναβῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἵνα ἀποστείλῃ εἰς τοὺς Μαθητὰς τὸν Παράκλητον καὶ τὴν Θεῖαν Του ἐπαγγελίαν ἔλαβε τότε ὅλους τοὺς Μαθητὰς εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ τὴν Θεῖαν καὶ Ἀχραντον Μητέρα Του καὶ ἀποῦ ὑπενθύμισεν καὶ πάλιν εἰς αὐτοὺς τὴν Θεῖαν Του ἐπαγγελίαν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Παρακλήτου Ὑψώσεν τὰς Παναχράντους Χεῖρας Του καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτοὺς ἀπεχωρισθῆ ἀπ' αὐτῶν καὶ ἐν νεφέλῃ Ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ νεφέλη μᾶς ἐχώρισε ἀπὸ τὸν Γλυκύτατον Ἰησοῦν δυνάμεθα ὅμως νὰ εἴμεθα πλησίον Του διὰ τῆς προσευχῆς. Αὕτη εἶναι ἐκείνη ποῦ μᾶς φέρει κοντὰ εἰς τὸν Θεόν.

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Ὅταν πλέον οἱ Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου εἶδον ὅτι ἐκόπασεν ἡ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ αὐτῶν μανία τῶν Ἰουδαίων ἀπεφάσισαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰ δόκτια. Ὁ Σίμων καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταὶ ἔρχονται εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας καὶ ρίπτουν τὰ δόκτια, ἂν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο καταλληλότατος, δὲν ἐπίασαν οὐδὲν τὰ δόκτια καθ' ὄλην τὴν νύκτα. Τὴν πρωτὰν, εἶδον εἰς τὴν παραλίαν μίαν Μορφήν τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ γνωρίσωσιν, καὶ τοὺς ἐρωτᾷ ἂν ἐπίασαν ἰχθεῖς.

Ὅχι ἀπεκρίθησαν μεθ' ἑλπίων ἐκείνοι.

Στρέψατε τοῖς λέγει τὰ δόκτια εἰς τὰ δεξιά τοῦ πλοίου καὶ θὰ εὐρητε.

Ἀμέσως ἔστρεψαν τὰ δόκτια καὶ ὤ τοῦ θαύματος τὰ δόκτια ἐπληρώθησαν ἰχθύων, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ σηκώσωσιν αὐτὰ ἐκ τοῦ βάρους.

Τότε ὁ Ἰωάννης λέγει πρὸς τὸν Πέτρον «ὁ Κύριος εἶναι Πέτρος» καὶ ἀμέσως ὁ Πέτρος διεζώσατο τὸν ἐπενδύτην καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἠκολούθη καὶ οἱ ἄλλοι ἔσουρον τὸ πλοῖον πλήρες ἰχθύων.

Εἰς τὴν παραλίαν ἦτο ἀνημμένη φωτιά, καὶ ἕνα ψάρι ἐψήνετο. Ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς αὐτοὺς φέρατε ἀπὸ τὰ ψάρια τὰ ὁποῖα ἐπίασατε καὶ ἰδοὺ προγευματίσατε καὶ διένειμε εἰς αὐτοὺς τὸ ψωμί καὶ τὰ ψάρια.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς τὸν ἀσθενῆ, ἀλλ' ἀφωσιωμένον Του Μαθητὴν.

Σίμων Ἰωάν, Μὲ ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπ' αὐτούς;

Ναὶ Κύριε, Σὺ γνωρίζεις ὅτι Σὲ ἀγαπᾷ.

Βόσκει τὰ ἀρνία Μου Πέτρε.

Ὅταν ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον τὸ «περισσότερον» ὁ Πέτρος ἐνεθυμήθη τὴν προτέραν του κομπορημοσύνην, καὶ τῶρα ποῦ ὁ Σωτὴρ ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησιν:

«Σίμων, Ἰωάν, μὲ ἀγαπᾷς; Ὁ Πέτρος, παραγόμενος ἀποκρίνεται μετὰ τὰ ἴδια τὰ πρῶτα του λόγια

«Ναὶ, Κύριε, Σὺ γνωρίζεις ὅτι Σὲ ἀγαπᾷ».

Βόσκει τὰ πρόβατά μου Πέτρε.

Ἀλλὰ ὁ Πέτρος τρεῖς φορές εἶχε ὀρνηθεῖ τὸν Διδάσκαλόν του καὶ τρεῖς ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πρὸς Αὐτόν ἀγάπην του καὶ ἀφοσιώσιν του. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἐπανάλαβεν τὴν ἐρώτησιν.

«Σίμων, Ἰωάνᾶ Μὲ ἀγαπᾷς;»

Καὶ ὁ Σίμων με βαθυτάτην ταπεινώσιν καὶ λυπημένους βαθύτατα, ἐφώνασε

«Κυρίε μου, Σὺ γνωρίζεις τὰ πάντα, Σὺ γνωρίζεις ὅτι Σὲ ἀγαπᾷ.»

Καὶ ὁ Κύριος λέγει πρὸς τὸν Πέτρον «Βόσκει τὰ πρόβατά Μου» Εἶτα δὲ προσέθηκεν ἐπισημῶς τὰ ἀκόλουθα

Ἄλθθθθθθ σου λέγω Πέτρε, ἀλήθειαν, ὅταν ἦσο νεώτερος ἐξέσυντες σεαυτὸν καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες ὅταν δὲ γηράσῃς θὰ ἀπλώνῃς τὰς χεῖρας σου καὶ ἄλλος θὰ σὲ ζώνῃ καὶ θὰ σὲ πηγαίνει ὅπου δὲν θὰ θέλῃς».

Ἦνῃσεν ὁ Πέτρος τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι ἐσήμαναν τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν εἰς αὐτὸν μαρτύρια καὶ ἀφοῦ ἐπορεύθη περισσότερο τῶν ἄλλων μετὰ τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶδεν κατόπιν ἐρχόμενον τὸν Ἰωάννην ἠρώτησεν ὁ Πέτρος τὸν Κύριον, Κύριε ὁ Ἰωάννης τί θὰ πάθῃ;

Ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίατ ἔλαβεν ἐκ μέρους τοῦ Διδασκάλου ἦτο ἐπιπληξίς τῆς μεταίας αὐτοῦ περιεργείας.

Ἐάν θέλω Πέτρε, αὐτὸς νὰ μεῖνῃ ἕως ἔλθω ἐγὼ τί σὲ μέλει;

Σὺ ἀκολούθησέ Με.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὴν 6ην τοῦ τρέχοντος μηνὸς Κυριακὴν τῆς Σαμαρειτιδος ὁ Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Πανιερώτατος κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ μεταβὰς μετὰ τοῦ ἐκ Χίου ἀφιχθέντος Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Πέτρου Ἀστυφίδου ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν Νέᾳ Ἴωνίᾳ Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ταξιάρχων ὁμλήσας ἐπικαιρῶς καὶ ἐν ἐκτάσει πρὸς τὸ φιλόθρησκον ἐκκλησιαστικὸν θέμα λαβὼν ἐκ τῆς Εὐαγγελικῆς Ἱστορίας.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος Μεγαρίδος κ. Χριστόφορος χοροστατήσας εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ὑπαπαντῆς ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Ὁ δὲ Ἅγιος Διαυλείας κ. Πολύμαχος κατὰ τὴν Κυριακὴν αὐτὴν ἱερούργησεν εἰς Πειραιᾶ. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἱερούργησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Ὁ Ἅγιος Μεγαρίδος ἱερούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παύλου Πειραιῶς καὶ ὁ Ἅγιος Διαυλείας εἰς τὸν ἐν Ἡλιουπόλει Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας Μυριδιωτίσσης.

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Θείας Ἀναλήψεως ὁ Ἅγιος Πρόεδρος μεταβὰς ἱερούργησεν εἰς τὸν τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος Σπᾶτων Ἀττικῆς Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀναλήψεως ἔνθα ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῆς πανήγυρις.

Ὁ Ἅγιος Μεγαρίδος ἱερούργησεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ὁ Ἅγιος Διαυλείας εἰς τὸ ἑαυτοῦ Ὁρφανοτροφεῖον.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ ΜΑΣ

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Λογγίνος Χανιζηστεφάνου ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἀπὸ τῆς προπαραελθούσης ἑβδομάδος εἰς τὴν περιφέρειαν Παρνασσίδος διὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του θὰ διέλθῃ ἐκ Λαμίας, Στυλίδος, Θηβῶν καὶ τῶν πέριξ χωρίων αὐτῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐκεῖσε ἀδελφῶν.

Ἐπίσης ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Κυπριανὸς Θεοδοσίου ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Κυνορίας κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον τῶν ἀδελφῶν τῆς περιφερείας ἐκείνης.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Πέτρος Ἀστυφίδης τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁμλήσεν εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ Σχολὴν τοῦ κ. Μπουράνη κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων ἀναπτύξας τὸ θέμα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίδος.

ΕΠΙ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΩΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἄρειος, ὁ τοῖς πᾶσι γνωστὸς αἰρεσιάρχης, ὁ Λίβυς μὲν τὸ γένος, πρωτοπρεσβύτερος δὲ τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας, ἤρξατο, περὶ τὸ 315 ἔτος, βλασφημεῖν εἰς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἔστι Θεὸς ἀληθινὸς ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ, ἀλλὰ κτίσμα καὶ ποίημα καὶ ξένος τῆς οὐσίας καὶ δόξης τοῦ Πατρὸς. Ἡ φρικτὴ αὕτη βλασφημία ἐτάραξε τῆς Ἀλεξανδρείας τοὺς πιστοὺς καὶ ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς Ἀλέξανδρος, ἀφ' οὗ ματαίως ἐδοκίμασε τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ διὰ νοθεσίας, ἀφώρισεν αὐτὸν, καὶ διὰ τοπικῆς Συνόδου ἐκάθηρε, κατὰ τὸ 321 ἔτος. Ἄλλ' ὁ βλάσφημος οὐδὲ οὕτως ἠβουλήθη σωφρονισθῆναι, οὐδὲ ἐπύθετο σπειρῶν τῶν αἰρετικῶν αὐτοῦ δογματῶν τὰ θανατηφόρα ζιζάνια καὶ τῆς αἰρέσεως ταύτης ἡ πλάνη ἐφαπλουμένη πολλαχοῦ, καὶ καθ' ἑκάστην αὐξανοκένη, ἐσπάραιτε δεινῶς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Διὰ τοῦτο, θεῖω ζήλω κινούμενος ὁ πρῶτος τῶν Χριστιανῶν βασιλεὺς, Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας καὶ Ἰσαπόστολος, συνεκάλεσε τὴν περίφημον Ἀ'. Οἰκουμένην Σύνοδον εἰς Νίκαιαν πόλιν τῆς Βιθυνίας ἐκεῖ συναχθέντες πανταχόθεν τῷ 325 ἔτει οἱ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, ἅπαντες, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ ἑνὶ φρονῇ, τὸν μὲν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ ἀνεκήρυξαν ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, καὶ Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, συγγράφαντες καὶ τὸ ἅγιον τῆς πίστεως σύμβολον μέχρι τοῦ, **Κ α ι ε ι ε τ ὸ Π ν ε θ μ α τ ὸ ἁ γ ι ο ν** (ἐπειδὴ τὰ λοιπὰ ἕως τέλους ἀνεπλήρωσεν ἡ Β'. Οἰκουμένη Σύνοδος) τὸν δὲ δυσσεβῆ καὶ κακόδοξον Ἄρειον, καὶ τοὺς ὁμόφρονάς αὐτοῦ, ἀνεθεμάτισαν, καὶ ὡς μέλη σεσηπῶτα ἀπέκοψαν τοῦ ὅλου σώματος τῶν πιστῶν.

Τούτους οὖν τοὺς θεῖους Πατέρας, γνωρίζουσα ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κήρυκας τῆς πίστεως, μετὰ τοὺς θεηγόρους Ἀποστόλους, ὥρισε, κατὰ τὴν παροῦσαν Κυριακὴν, ἐτήσιον αὐτῶν μνήμην, εἰς δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τοῦ Θεοῦ, εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν αὐτῶν, καὶ εἰς στερῶσιν τῆς ἀληθινῆς πίστεως.

ΠΟΣΑΙ ΚΑΙ ΠΟΙΑΙ
ΕΙΝΑΙ ΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας αἱ ἐντολαὶ τῆς Ἐκκλησίας αἱ μᾶλλον ἐξαιρετοὶ εἶναι ἐννέα, αἱ ἑξῆς :

ΠΡΩΤΗ. Νὰ προσεύχεται ἕκαστος Χριστιανὸς πρὸς τὸν Θεὸν πάντοτε, μὲ συντριβὴν καὶ κατάνυξιν τῆς καρδίας καὶ νὰ παρευρίσκειται εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ λοιπὰς ἑορτασίμους ἡμέρας ἀκούων τὸν Ἐσπερινόν, τὸν Ὁρθρον,

τὴν Λειτουργίαν καὶ τὸ κήρυγμα.
ΔΕΥΤΕΡΑ. Νὰ φυλάττῃ ἕκαστος Χριστιανὸς τὰς τέσσαρας διατεταγμένας νηστείας: ἤτοι Α'. τὴν πρῶτῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως ἀρχομένην ἀπὸ τὴν 15ην Νοεμβρίου, Β'. τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, τὴν ὅποιαν ἐνήστευσε καὶ Κύριος ἡμῶν ὡς λέγει ἡ Θεία Γραφή «καὶ νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα, ὕστερον ἐπέειπεν» (Ματθ. Δ'. 2) Γ'. τὴν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων λεγομένην νηστείαν, νομοθετηθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ ἀρχομένην μίαν ἑβδομάδα μετὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς μέχρι τῆς μνήμης αὐτῶν, καὶ Δ'. τὴν τοῦ δεκαπενταγούστου λεγομένην νηστείαν γινομένην πρὸς τιμὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἀρχομένην ἀπὸ 1ης Αὐγούστου μέχρι τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως Αὐτῆς. Ἐκτὸς δὲ τῶν τεσσάρων τούτων Ἱερῶν Νηστειῶν ὑποχρεοῦται ἕκαστος Χριστιανὸς ἵνα νηστεύῃ καὶ τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς ὅλου τοῦ χρόνου συμφῶνως πρὸς τὸν 69ον Κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

(Συνέχεια)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ Γ. Ο. Χ.

Διὰ τῆς παρούσης καθιστώμεν γνωστὸν ὅτι τελοῦμεν ὑπὸ τὴν ποιμαντορικὴν ἐξουσίαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Ὡς Χριστιανικὴ Ὁρθόδοξος Ὁργάνωσις ἐπιδιώκομεν τὴν ἠθικὴν καὶ χριστιανικὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν μας, καθὼς καὶ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν κοινωνίαν μας.

Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ κομματικὰς ἢ πολιτικὰς ὁργανώσεις οἰσδήποτε ἀποχρώσεως καὶ κατευθύνσεως οὔτε καὶ ἐπιδιώκομεν κομματικούς σκοπούς.

Ἐπιπροσθέτως δηλοῦμεν ὅτι, συγκαλούμεν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Μελῶν τῆς Ἐνώσεως ἡμῶν τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ ἔραν 4 μ.μ. ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Διοσκουρῶν 6) μετὰ ἑξῆς θέματα :

1) Παραίτησις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

2) Πνευματικὴ ἡγεσία τῆς Ἐνώσεως.

3) Προκήρυξις νέων Ἀρχαιρεσιῶν. Εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν θὰ παρευρεθῇ ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Διαυλείας κ. κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς Α. Ἀσκούτης Δ. Μπατισιᾶτος

Τὰ Μέλη

Κων. Νικολακόπουλος
Ἡλ. Ἀγγελόπουλος
Νικ. Διακογιάννης
Γεώργ. Πουλιαντζακίδης
Στ. Καραμίτσος
Βασ. Κοκκαμάκης
Ἀρ. Καρβέλλας